

12-13

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

Veres fotótele V., Harmincad-u. 3

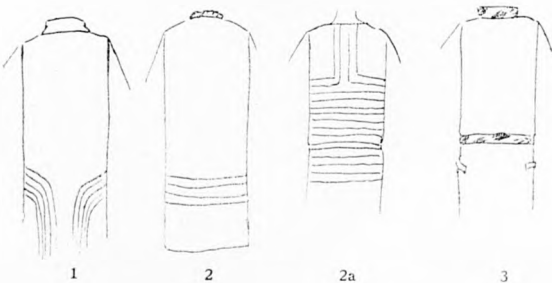
KERTÉSZ ILUSKA

1

2-2a

3

1

2

2a

3

1. Tavasz felöltő.

2-2a. Ensemble crêpe de chineből, kígyóbörgallér és övvel, a köpeny és ruha szegőzöttek.

3. Eoline köpeny „veau mort-né” gallér. Kézelt és övvel.

MAGYAR ÚRIASSZONYOK LAPJA

Szépirodalmi, társadalmi és háztartási folyóirat * Megjelenik minden hónapban háromszor: 1-én, 10-én, 20-án * Szerkesztőség és kiadóhivatal: VI., Jókai-utca 37. szám. (Berlini-tér sarok) * Előfizetési ár: egész évre 17 pengő, félévre 9 pengő, negyedévre 6 pengő.

Főszerkesztő: KERTÉSZ BÉLA

Gondolatok Föltámadáskor

„Az angyal pedig megszólalván, mondta az asszonyoknak: Ti ne féljétek, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondotta volt. Jertek, lássátok a helyet, ahol feküdt vala az Ur.“

Igy tanítja Máté evangéliuma és így valja a keresztény emberiség. Pénteken töviskoronát tettek a fejére, megköpdösték, nádszállal verdesték, palástját letépték és a Golgothán két lator közt megfeszítették. Harmadnap pedig feltámadott és Galileában hirdette az ígét az ő tizenegy tanítványának és azóta is velünk van „minden napon a világ végezetéig“.

Ki ne érezné, — hívő vagy hit tlen — hogy Jézus Krisztus föltámadása a világot kormányzó isteni hatalom, a mindnyájunk fölött uralkodó erkölcsi rend csodatétele s hogy az Ur föléledése és örök élete nem más, mint diadala a Jóságnak, a Tisztaságnak, a Szeretetnek és az Igazságnak? Minden vallásnak megvan a maga legendás hőskora, minden istenkultusz megteremtette a maga nagyságait, prófétáit és vértanúit, de a keresztény vallás első Mesterének, a názaréthi Jézusnak élete, tanítása, kinszenvedése és föltámadása minden idők leggigantikusabb eseménye. Isteni tanúságtétel ez a földi pályafutás sok emberi gyarlósága fölött, a mindenséget összefogó egy erőnek és egy akaratnak örökérvényű jelképezése a krisztusi példázatban, a szívárvány összekötő hidja ég és föld, valóság és eszmény között. Ezernyi botlásaink és tévelygéseink tömkelegében az Údvözítő szerető, megbocsátó, igazságos és mégis hét törtől átjárt szive, az esendő és reménykedő, a bűnös és megtérő ember oltalma, vigasza, hánykódó lelkének békeséges, biztos réve.

A krisztusi föltámadás nem csupán a Megváltó tökéletes testi és lelki jelenvalóságát példázza. A föltámadás gondolatköre magába zár minden vágyat, reményt, eszményt, minden sóvárgást, bizakodást, akarást, merész lendületet az élet szebb, magasabb céljai felé és magában foglalja a két legtisztább ideált: a Szeretet és az Igazság országát.

S vajjon a véletlen kiszámíthatatlan játéka-e csupán, hogy az Angyal szavait ama rettenetes nap alkonyán Mária Magdolna és a „másik Mária“ hallotta? Az Ujszövetség apostolai szerint asszonyi szívetek dobogtatott meg először az örömhír, asszonyok tudták meg elsőként, hogy az Ur feltámadott és asszonyok adták tovább lelkendező boldogsággal ezt az örömhírt. Jézus hívei még megszagatták ruhákban, a minden borzalmak borzalmának hatása alatt bujdokoltak a város szélein, erdőkben és hegyek közt, de Mária Magdolna és a másik Mária már újjongva kiáltozták a szembejövő férfiak felé: „Csoda történt, az Ur feltámadott!“ Föl-

támadni annyi, mint újjászületni. Életet az Isten ad, de az asszonyt rendelte, hogy akaratát végrehajtsa. Az asszony, mint az isteni életalkotás eszköze, mint az új élet szülője, egész lelkével, minden idegrostjával, agyának minden sejtjével, vérenek minden cseppjével átérzi a föltámadást, az újjászületés nagyszerűségét. Ezért választották az apostolok az Ujszövetség két asszonyát a boldog Föltámadás hírnökei gyanánt. Csak szent életű férfiak és költők képesek felfogni a föltámadás gondolatának az asszonyi szivbe markoló hatását.

A krisztusi föltámadás a megújulás és megváltás fenséges pillanatának első tanuja, az Asszony, évszázadok óta a nagy élmény megrendítő vibrációjával, a nagy igazság testet-lelket lenyűgöző monumentálisával hordja magában a Golgothán elvérzett és diadalmasan feltört eszmét. A krisztusi szeretet és a krisztusi igazság az asszonyok lelkiségét alkotó erő, amelyből nemzedékek táplálkoznak az idők végezetéig.

Szeretet? Oh mily könnyelműen ejtjük ki e szót és könnyelműen szegjük meg. Igazság? A sok-sok földi relativitás közt talán ez a legviszonylagosabb valami. Ami nekem igazság, neked bántalom, ami neked könny és vér forrása, nekem igazság. Az élet ostorcsapásai alatt hányszor emeljük tekintetünket az égre, fürkésze: hol a szeretet, hol az igazság? Hányszor esünk kétségbe az emberek, az osztályok; a népek, a nemzetek gyűlölködésén és igazságtalanságán! A „boldog együgyűek“ azt kérdezik: Mért nem bünteted, Istenem, azokat, akik nekem ártanak? A filozófus elme így töpreng: Hol, vajjon hol van a nagy kiegyenlítő-dés a Jóság és a Gonoszság, az Igazság és a hazugság, közt? Csak a cinikus ránt egyet a vállán és huzza el a száját sátni vigyorral.

Pedig van szeretet és van igazság. Szeretet melengeti az anya szívet, mikor gyermekeit az élet útjain vezérli, szeretet fűti az apa szívet, mikor nap-hosszat a családja életéért küzd. Szeretet tartja össze a családot, a fajt, a nemzetet. És ez krisztusi örökség. A gyűlölet apostolait kiveti a tisztas család, az erőteljes faj, a céltudatos nemzet. Mert a gyűlölet sátni örökség. Igazság is van, olyan, amilyent az élet harcaiban álló gyarló ember tökéletesnek hisz, ha az eszmei igazság mérlegén néha félre is billen a mérleg nyelv. De hogy legalább a törekvés, a jószándék, az akarat van meg bennünk az igazság kutatására és kiküzdésére: ez is krisztusi örökség. És a fél-igazság és hazugság szolgálata: sátni örökség.

Ezért hiszünk mi Föltámadás napján a magyar szívek, a magyar színek és a magyar legendás igazságnak föltámadásában.

Három nap senki szigetén

Irta: *Némethy Tihamér*

Hetedik éves házások voltak. Mint mindig, ha nincsen gyermek a házasságban, valami unalom férközött a lel-kükhöz.

Éltek egymás mellett, mint két jóbarát, de több semmi. Nagy ritkán eszébe jutott a férjnek, hogy esők nélkül elhervad az asszony. De az ilyen csókok, jobb, ha meg se születnek, mert többet ártanak, mint használni tudnak. Valami mérhetetlen idegesség hatalmasodott el az asszonyon a hosszú tél folyamán. Érezte, hogy nem bírja tovább, mikor végre hirtelen kitavasodott. A tavaszi örömök, a nyár, lefokozta egy kissé idegességét.

Az ura azzal jött haza, hogy mennek csónakázni. Ezt sokszor megtették, szenvedélyes evezős volt a férje. Mikor a csónak kisiklott a Dunára, egyikük se gondolta, hogy ez a csónakázás más lesz, mint a többi.

Napsugárban fürdött minden. Az evezők ütemes esobbanása, a kormánylapát mellett vergődő habok, valami lágy muzsikát zengettek, ami altató nóta lett az asszony fülében. A kormányt tartó keze lassan elernyed, az ura hangjára riadt fel.

— Vigyázz, hajó!
Idegesen kapott a kormánylapát sodronya után, keze beleért a hűs hullámokba, körülnézett. Megfeszítette a kormányt, a csónak lassan balfelé tartott.

A hajó csendes mosolygással haladt el a picike csónak mellett, felvert hullámaival megringatva, mint nagyapa unokáját, ha térdére kerül.

Kikötöttek a bokros parton. Az evezőket kivitték a partra, a bokrok alá, azután egy napsugaras tisztáson az asszony hamar elszunnyadt. Mikor felnyitotta szemét, alkonyodni kezdett.

— Jó lesz, ha indulunk, — szólt az ura, — tudod, hogy Balláékhoz kell mennünk.

— De olyan szép az alkonyat a Dunán, maradjunk még.

— Eh, hagyjuk ezt a szentimentalizmust.

— Ugy-e, ez csak akkor van megengedve, ha Balláék-ról van szó!

A férj ingerülten szisszent fel, mint mindig, ha eleve-nére találtak.

— Mit akarsz ezzel mondani?
— Én semmit, csak amit tudok. Most is azért vagy türelmetlen, mert félsz, hogy egy félórával később csónakolhatod meg a puha, asszonyos csuklóját.

— Ostobaság! A végén kiséül, hogy féltékeny vagy.

— Én nem vagyok féltékeny, csak utálok az olyan asszonyokat, akik, ha megszeretnek valakit, nem válnak el az uruktól és nem lesznek a másiké. De persze, így neki is kényelmesebb, egy gazdag férj, meg egy fiatal szerető.

— Csak nem gondolod, hogy...
— De igen, gondolom, sőt biztosra veszem, ha még nem, akkor lesz, de egészen biztosan, hogy úgy lesz. Én is látok, ha nem is vagyok olyan ügyes, mint ő.

— A fantáziád az elsőrendű, persze, ha a feleség ma-gánál különb asszonnyal találkozik, akkor elhíheti magá-
val, hogy az a férjét el akarja venni tőle.

— Kedves, igazán kedves tőled, szóval, Balláné kü-lömb asszony, mint én.

Nem akarta, hogy a kibuggyanó könnyet meglássa az ura, hirtelen felugrott és a part felé futott.

A csónakba ugrott. Itt már nem látja az ura, szabadon er-gedhet a zokogást.

A csónak nagyot lódult, mikor végigfutott rajta, a lánc lecsuszott a cövekről és lassan hímálódzva, a szabad vízre verték a hullámok.

Mikor magához tért a kábulatot zokogásból, riadtan látta, hogy messze bent, a vizen uszik a csónak.

Evezők, azok a parton maradtak. Első pillanatban félve gondolt rá, hogy mi lesz, de azután, mint a legtöbb unatkozó asszonyt, érdekelni kezdte a rendkívüli...
Ugyan mi lesz?

Az ura egy ideig ott a tisztáson heverve várta, hogy majd vége lesz a duzzogásnak és indulnak haza. De kezdte sokalni az időt, — no meg Balláék is, — jó lenne sietni, későn érnek oda.

Bosszankodva felállt, megindult a bokrokon keresztül a part felé.

Megütődve tekintett végig a vizen.

Nincsen sehohol a csónak.

Féjébe szaladt a vér, halk szitok szűrődött át a fogai között.

— No megállj, te így akarod megakadályozni, hogy láthassam Ballánét...
Azzal nagy lomha léptekkel visszament a tanyahely-hez, felöltözött és megindult a falu felé.

A postahivataltól egy taxiért telefonált.

Egy félóra múlva már Pesten volt.

Mikor a lakásuk ajtaját felnyitotta, kárörömmel te-kintett körül, hogy megelőzte a feleségét...

... Nem várta meg. Tudta, úgy se jönne vele.
Balláéknál azt mondta, hogy hazautazott a felesége.

— Brávó, nagyszerű, — lelkesedett Balláné, — akkor most szalma? Elvinnénk magunkkal pár napra. Akár mind-járt is indulhatunk. Ugy-e, apus, — szólt a férjének.

— Nagyon szívesen, kellemesebb éjjel utazni, mint ab-ban a bolond melegben.

A vendég egy kissé kényelmetlenül érezte magát a gyors indulási tervre, de azt gondolta, ez egyrészt jó lesz leckének a duzzogásért, másrészt meg soha kellemesebb autóturát nem képzelhetett el magának, mint Ballánévál.

*

Ezalatt a csónakot a víz vitte lassan lefelé a holdfényes Dunán.

Már nem is bánta volna, ha partot ér. Késő lehetett. Olyan régen elhangzott az esti harangszó.

A csónak fenekét valami bummogva végigkarcolta, va-lami víz alatti nádveg vagy bokor.

Majd hosszantartó kopogás hangzott, a csónak megállt. Tőle balra bokrok körvonalá látszott. Partot ért.

Nem volt más rajta, mint a fürdőtrikója, meg a fürdő-köpeny, meg a cipő harisnya nélkül.

Sekély volt a víz. Kilépett. A part felé indult.

Már puha gypsen haladt, mikor kutyaugatás törte meg az éjjeli csendet.

Pár pillanat múlva egy hatalmas farkaskutya állt előtte.

A sötétből egyre hangzott:
— Ordas, csípd meg, ne ereszd.

A kutya nem is éreztette. Meg-megugatta, de amel-lett barátságosan csóválta a farkát, közbe hátranézett, ahonnét közeledett valaki.

Egy férfi jött, Széles vállu, erős.

Mikor a holdfényben meglátta az asszonyt, fesztelen bókkal üdvözölte, mintha nem egy dunai sziget éjszakájá-ban, hanem szalonban lennének.

Kissé remegő hangon mesélte el az asszony a tör-téneteket.

Közben egy kis ház elé értek. A férfi az ajtót fel-nyitotta.

Egy szoba az egész ház.
Ágy, az asztalon könyvek, irás, amelyre sárgás fényt vetett a petróleumlámpa fénye.

Az asszony mosolyogva nézett körül, majd a férfi ar-cába tekintett.

Két kutató szeme erősen belemarkolt a férfi szívébe!
— Robinzon a Duna szigetén?

**NŐI-, FÉRFI-, BABY- ÉS GYERMEK
FEHÉRNEMŰ KELENGYÉK**

vászonárúk és asztalneműek legolcsóbban

FENDRICH IMRÉNÉL IV., Deák-tér 3. (Deák Ferenc-u. sarok.)

Áldott szegénység

Irta: Vándor Iván

A négyesfogat berobogott a kastély feljárója elé. Lóna a városból jött és csupa por volt arca és ruhája. A négy fekete táltos repült az országuton, az asszony, ki a gyeplőt fogta, belemosolygott a tavaszi levegőbe, melyben a porszemek akácillattal ölelkezve táncoltak.

Az asszony mellett egy fiatalember ült, ki, mikor megállott a kocsi, valóságos leemelte Lónát a magas ülésről. Erős karjával úgy tartotta egy pillanatig a levegőben, mint egy gyermeket. Lóna kacagott. Amint talpon volt ismét, megsimogatta a lovak nyakát, a pompás állatok remegő izmokkal állottak és fekete fényes bőrüket kiverte a tajték.

— Ugy jöttünk, mint a szélvész, — mondta. Aztán a férfihez fordult. — Menjen, keresse meg az uramat. Lóránt ilyenkor a könyvtárban van.

Lóna felszaladt a lépcsőn. A hallban megtalálta leveleit, míg átfutotta őket, kellemes fáradtságot érzett testében. A négy ló meghuzta karját és izmaiban kis fájások zsidogáltak.

A szobaleány jelentette, hogy megérkezett új estélyi ruhája. Aztán eszébe jutott, hogy háromkor vendégei érkeznek a szomszéd pusztaőről és a szakács még nem jelentette neki az esti menüt.

Fürödni, — jutott a másik percben eszébe. — Poros vagyok és fáradt. Milyen gyönyörű volt ez a rohanás a tavaszban, az akácok között. Olyan nehéz volt és olyan édes a rájuk szálló illat. És Zoltán egész uton őt nézte. Egy szó nélkül nézte. De ez a hallgatás arra volt jó, hogy annál inkább beszélhessen később. Mindig így szokott lenni. Mind így hallgat, mielőtt beszél. Ez is. Holnap szerelmet fog vallani a bálon, bizonyosan. Lóna elmosolyodott. Szerette, ha szerelemről beszélnek neki. Nem tulajdonított fontosságot az egésznek, de mulattatta. Ilyenkor érezte fiatal, kíváncsi asszonyi voltának hatalmát. Ez jó volt. De aztán nem folytatta. Csak addig, míg az első csókért esdéltek. Aztán menekült. Tudta, hogy azontul már komolyan megy a játék.

Szobája felé sietett, de eszébe jutott, hogy az urát két nap óta nem látta. Megfordult, besietett a könyvtárba.

Lóránt felállott, udvariasan kezét csókolta a feleségének. Nagyon magas ember volt és ha beszélt, egy kicsit meghajította fejét.

— Hogy van, Lóna?

— Köszönöm. Fáradt vagyok. Tegnapelőtt átmentem Vecseyékhez és ott fogtak. Reggelig táncoltunk. Nagyon sajnáltuk, hogy maga nem jött.

— Mit csináltam volna én, míg maguk táncoltak.

— A férfiak kártyáztak. Ott volt Baránszky is. Vérré ment a dolog. Tegnap aztán beszaladtam Debrecenbe. Berta néniéknél lefeküdtem és elaludtam. Gondolja el, tegnap délutántól ma reggelig aludtam.

— Nem esoda, — mondta egyszerűen Lóránt és komolyan nézett a feleségére.

— Ma délután háromkor kijönnek Nagyfalussyék és Hadházyék.

Lóránt ijedt arcot vágott. Leóna kacagott.

— Ne féljen, kedves, holnap este lesz a hetes huszárók lóversenye, utána bál, oda együtt megyünk valamennyien.

— Nem félek, — mondta csendesen Lóránt, — csak egy kicsit fáraszt a dolog. Szeretném befejezni a munkám, de ha magát mulattatják ezek az emberek, az egészen más. Hanem szeretnék valamit magának megmondani.

— Most nem. Fürödnöm kell és még nem láttam az új ruhámat.

— De kell, Lóna. Mondja meg, mikor beszélhetek magával nyugodtan egy órahosszáig.

Lóna zavartan nézett végig a könyvek hosszú során. Egy órahosszáig, nyugodtan, egy egész óráig? Habozott.

— Tudja mit, kedves, ha a futtatásoknak vége lesz, elutazunk a tenger mellé pihenni és majd ott.

Lóránt szeliden, komolyan nézett a feleségére.

— Gyermekek, — gondolta és felsóhajtott.

II.

A lóverseny után Lóna hazament a tanyára. Az ura a vasutnál várta és hallgatagabb volt még, mint máskor.

— Nincs valami baj? — kérdezte Lóna.

És ekkor karonfogta a férje és gyalog vezette a kastély felé.

— Jobb, ha minél előbb tul vagyunk rajta.

És elkezdett beszélni Lóránt csendesen, nyugodtan és mire befejezte mondanivalóját, Lóna olyan halvány volt, mint a gyöles.

— De hát hogy lehet... nem hiszem... ki tehet róla... ki az, aki elvesz tőlünk mindent.

Lóránt csendesen beszélt, magyarázott, hogy ezt az összeomlást halasztani lehetett, de elkerülni nem és mikor Lóna sirni kezdett, magához ölelte és lecsókolta könnyeit. Olyan régt volt, mikor utoljára megcsókolta. Nem igen volt rá idejük.

Egy hónappal később, ahelyett, hogy nyaralni mentek volna, beköltöztek egy háromszobás kis lakásba. Lóránt magával vitte a könyveit, Lóna a toalettjeit. De nem igen járt sehová. A nagy farsangnak, mely eddig az élete volt, most a bőjtje következett. Csendes lett. Megkomolyodott. De sohase panaszkodott. Lóránt csendes meghatottsággal nézte, hogy takarít, seper, milyen elragadóan ügyetlen és hogy ügyeskedik egyszerre. És mikor elfáradt, hogy odabujt az urához, fejével mellére simulva, mintha szive dobogását hallgatná. Sokáig ültek így csendben, a férfi megsimogatta a felesége haját és azt mondta: Szegény kis Lónám. De Lóna felkapta fejét, mosolygott és tagadóan intett. Ugy érezte, nem kell őt sajnálni. Ő, mióta így él, csendesen, dolgozgatva, lemondva régi élete csillogó külsőségeiről, úgy érezte, valamit talált. Valamit megtalált, ami eddig is az övé volt, de nem tudott róla. És mosolyogva nézett Lórántra és hallgatott.

Mióta szegények lettek, kerültek az embereket, ellenben sokat voltak együtt és amire soha se értek rá azelőtt, beszélgettek. Leóna az ura munkája iránt érdeklődött.

— Szeretnék segíteni magának, — mondta. És néha egész délutánokat töltöttek együtt, az íróasztal mellett. Lóránt beszélt, Lóna hallgatta. Egyszer azt mondja az asszony:

— Azelőtt nem is ösmertem magát.

— Én se magát, — mondta Lóránt.

Nevettek.

— De azért szeretett? — alkudozott Lóna.

— Szerettem, persze, hogy szerettem. De féltettem...

— Kitalál?

— Az élettől. Olyan nagyon szeretted azt az életet, mely nekem idegen volt. Mondja, szeretted engem akkor?

Lóránt elpirult, mint egy kis leány, mikor megkérdezte. Lóna gondolkodott:

— Igen, bizonyosan, de most — jobban. Sokkal jobban.

Hallgattak. Az asszony a diván sarkában ült, összehúzódva, mint egy kis sünn, az ura ott feküdt a lába előtt a medvebőrön.

— Mennyi akadály meredt közöttünk, — mondta halalkan. — A cselédség. Soha az ember egy percre egyedül nem volt. És a jó mód. Ezer szórakozás. Folyton öltözni, vendéglátogatás és mikor hazatér az asszony, álmos, fáradt. Néha elfogott a keserűség, a feleségem az egész világé, csak az enyém nem.

— Igaza van. Csak most érzem, hogy nekem sem volt férjem. Egy elégedetlen ember duzzogott a könyvtárban és aki körül vett, csupa idegen volt. Most látom csak, akkor nem is én voltam én. Egy báb voltam, csillogó ruhában... De maga se volt az, aki most, Lóránt. A lelkünk nem sugárzott egymás felé... a szívünk akkor egyre hallgatott.

— És most? — kérdezte Lóránt és keze közé fogta felesége arcát.

— Nem érzi, hogy száll maga felé, melegen, fényesen... én érzem, hogy árad magából felém a gyöngédség és a szeretet. Néha sírok, csendben, észrevétlenül, mert maga olyan jó, olyan jó...

Lóránt nézte az asszonyt.

— Soha ilyen szép nem voltál, — sugta. Lóna mosolygott, szemében könny ragyogott, arca égett és ajkát csókot kérve adta az urának.

Sokáig maradtak így némán. Aztán az asszony meggyújtotta a lámpát és kiment vacsorát készíteni az urának. Csupa mosoly, boldogság volt az arca. Lóránt meghatottan nézett utána:

— Áldott szegénység, — mondta karját kitarva...

A fácánkakas

Irta: *Bónyi Adorján*

Fent élt a hegytetőn, kis erdei házban, oly egyedül és oly komoran, mint egy mithikus istén. Negyvenéves lehetett, szakálla barna, járása lomha, karja mint két tölgyfaág, hangja rekedt bariton, a bőre mint a cserzett szattyán. Szerette a csendet, a fák zugását, a csillagok nesztelen jöttét-mentét, a vadvirágokat, az erdő mohás bürsonyszőnyegét, a tisztaságot, békét, erőt, egészséget: egyszóval nem mai világba való ember volt.

Lent, a hegy lábánál lustálkodó kisvárosban nem is hívták másként, csak: a medve.

Jókora erdőrészt örökölt valami bolondos nagybácsitól és miután oda alant a hétköznapi és ragyogó világban soha semmikor és semmivel se volt szerencséje, felvonult ide, önmagában, önömagához, távolabbra az élettől és közelebbre az Istenhez.

Erdejét hosszú évek alatt magafaragta kerítéssel vette körül és puskával a vállán vadászatott naphosszat ebben a sötét és hallgatag birodalomban. Pompás vadaskertté varázsolt a birtokát az alatt az idő alatt, míg a szakálla ilyen hasszu lett és ahogyan nőtt a szakálla centiméterről centiméterre, úgy gyarapodott az erdő uj és uj vaddal; ez a szakáll gondozatlan volt, de vadállománya annál gondozottabb; és a medvének igaza volt, mert a szakállából meg nem élhetett, de a vadállományából már igen. Különösen büszkévé tette őt, hogy nemrégiben nagynehezen szert tett egy pompás fácánpárra; a szerény fácántukoeska és a büszke és diadalmasan pompázó köntösű kakas olyan kincs volt a szemében, mint a pusztaság embere előtt két árnyatadó fa, mint egy kereskedőnek két igazi ritka gyémánt.

Néha-néha, minden hónapban egyszer-kétszer leballagott a városba, összevásárolt egyet-mást a boltokban, betért a kaszinóba, leakasztotta a puskát a válláról, a sarokba állította a csomagjai mellé, dörögve hallgatta a városbeli urakat, leült valamelyik tarokkpárti mellé, elviceződött egy darabig, aztán kidörgölte a füstöt a szeméből és mélységesen esodálkozva azon, hogy milyen felesleges beszédekkel, ostoba szórakozásokkal és egészségtelen léhaságokkal töltik az emberek az idejüket — visszament a komor és ünnepi, tiszta és áhíthatos csendbe. Ugy látszott, így fogja leélni békességgel és egyszerű zavartalanságban egész életét.

Ugyanannak az évek a nyarán, amikor a fácánok először riogatták széles szárnycsapásaikkal erdeje hallgatását, oda alant a városban nagy szenzáció történt. Új ügyvéd telepedett le a városban és az új ügyvédnek olyan igen szép asszony felesége volt, akibe hamarosan minden férfiember beleszeretett, ki csak egy ilyen kisvárosban szabadon rendelkezhet érzelmei felett. A szép és vidám pesti asszony egyformán kedves, egyformán bűbajos, egyformán kacér és egyformán megközelíthetetlen volt mindenkivel szemben és ha szombaton a csendőrhadnaggal táncolta a kaszinóban a szupécárdást, jövő szombaton a fiatal szolgabíró huzatta a fülébe a magyar nótát s a szép asszony egyformán elragadóan mosolygott a csárdáshoz is, a nótához is. Kifürkészhetetlen volt és fölényes; a reménytelen szerelmeseik lassan egymásután lemondtak arról, hogy meghallgatásra leljenek valaha nála; már csak ketten járták a bolondját körülötte: a csendőrhadnagy és a szolgabíró.

Ebben az időtájban látta meg először őt a medve. Ott

a kaszinóban, egy délutáni mulatságon. És amint meglátta, a szája nyitva maradt, a szakálla megremegett, apró, elbujt szeme pedig oly gyermeki napsugárral telt meg, mint egy kis diáké, amikor a parton merengve először látja meg a vízből pajkosan felcsillámló hal ezüst testét.

Elbáméskodott; ezt valami tréfás urészrevette és jó multság reményében először a szép asszonyt figyelmeztette rá, aztán összehozta őket egymással. Amikor az asszony kezét fogott a medvével, már mindent tudott róla; tudta, hogy magányos házikóban lakik a hegytetőn, nincs senkije, furcsa ember, vad és szelid egyszerre, öreg bölény, vén medve, akihez senki se mert még felmenni életében és akiről senki se tudja, mi lakik a lelkében.

Érdeklődve nézte meg, kedvesen leült melléje, ragyogott a szeme, ragyogott a foga és így kérdezte:

— Hallottam már magáról. Beszélje el most nekem, kicsoda maga, hogyan él, mit csinál, mi van ott fent, ahol a madár se jár?

A medve a torkát köszörülte, köhögött, zavarban volt. Ezt még sohasem kérdezte tőle senki, ez iránt még soha senki se érdeklődött. Nehezére esett a beszéd, de lassan egyre jobban belejött, maga is csodálkozott rajta, milyen sok újat és okosat és szépet tud mondani arról, amit eddig oly természetesen tartott, de ennek az asszonynak olyan jószaga van, mint mikor odahaza a tisztáson vadvirágok közé hajítja délutáni álmra a nagy buksi fejét és olyan a mosolya, mint a napnak, mikor felkél a hegyek közt...

Az asszony hallgatta és mosolygott. Nagyon figyelt és csak egyszer rezzent össze: amikor a csendőrhadnagy sarkantyuja elpengett a hátuk megett. A medve ezt persze észre se vette; ő ismerte az éjszakai erdő minden falevél rezdülését, de az asszonyi rezzenéseket annál kevésbé.

A medve a következő héten is leballagott a hegytetőről. És mint soha azelőtt: egy hét múlva megint; aztán meg már kétszer is ott kukultak hetenként a kaszinóban. És ugy sose esett, hogy a szép asszonnyal egy keveset el ne beszélgetett volna. Az urak ilyenkor összenéztek és nevettek egyet a háta mögött.

Nem gondolt a medve semmi rosszra. Kis, rejtelmes tüzek parázslottak a lelkében és hideg magányában jól esett ez a felvillogó, titokzatos melegség. Odahaza sokszor elgondolkodott mindenfélén, olyasmiken, amik soha azelőtt eszébe se jutottak; dörögött, az üstökét dörzsölgette és úgy gondolt a szép asszonyra, mint a gyerek a szivárványra.

És csak azt tudta, hogy ez az asszony kedves és jó hozzá. Olyan, amilyen még senki se volt. És gondolkodott: mikép hálálhatná ezt meg? Mit adhatna ő ezért a jóságért és még majd azért a kedvességért, amellyel talán, jövőre, később, ez az idegen asszony mindig jobban közel engedni őt magához?

Gyerekes örömmel töltötte el a terve. Számítgatott és a fácánokra gondolt. Egy év múlva, két év múlva sok-sok fácánja lesz már. Sok-sok fácánon rengeteg diszes, ékes, fényes, csillogó, pompás toll.

Egyszer ezt a sok gyönyörű fácántollat mind odaadja az asszonynak.

Csináltasson belőle magának egy ruhát, egy köpönyvet, azt, amit az asszonyok szoktak... mit tudja ő azt? Csak az rémlik az agyában, hogy a fácántoll asszonynak becses portéka és ő majd fog belőle neki adni, amennyi fácántollat soha asszony még egyszerre nem kapott...

Milyen gyönyörű lesz ez!

Esteledett; a medve megint ott ült a kaszinóban; és megint az asszony mellett. Egyszerre csak a szép asszony odafordult hozzá, a két tiszta szemével és oly egyszerűen, mintha a legártatlanabb dologról beszélne, azt mondta:

— Tudja, hogy nagyon kíváncsi vagyok a maga tanyájára? Ugy szeretném egyszer látni! Milyen vadregényes lehet ott!

És gyorsan hozzátette:

— De úgy, hogy ne lássa meg senki!

A medve sosem érzett ilyesmit. Még hajnali lesen

sem, osanó szarvas láttán. Egy hullázmás lett egyszerre az egész ember. S kérdezte: mikor akarja?

— Hát... holnap. Jó? De mit gondolsz, — maga se legyen ám otthon! Hogyisne. Én csak a barlangjára vagyok kíváncsi. Estefelől felsétálok. Egyszer egy kirándulásom félig már megtettem az utat. De tudnom kell, hogy nincs otthon. Amikor az út a szakadéknál kanyarodik — tudja, hol? ugy-e? — tüzzön fel egy fágra egy keszkenőt. Ha nincs ott a kendő, — nem megyek ám fel!

A medve ugy dörögött, mint egy igazi medve, amikor mézet talál. Ugy lesz, persze. S nevetett belül, gyermekkedvvel. A kendő — az ott lesz. De ő azért mégse megy el hazulról. Hiszen az asszony is bizonyára így gondolja... S a kendő: az csak olyan formalitás.

És másnap alkonyattal lehasalt az erdőszélen, ahonnan messze-messze lehetett látni a fák közt bujdokló uton, mit a jó Isten is szerelmeknek teremtett. Várt. sokáig vagy keveset? maga se tudta.

És egyszerre csak meglátta a szép asszony kalapját. Felzugott a szíve az örömtől. De nyomban elesenededett.

Mert meglátta az asszony mellett a csendőrhadnagyot. És világtól elmaradt, öreg medvefejjével is megértett nyomban mindent.

Nagyon-nagyon hideg lett a szíve táján. Csak bámult egy darabig, aztán feltápáskodott és milyen gyorsan csak tudott elrobogott az erdőn át a kanyarodóhoz. Azok ketten még messze jártak innen.

Ő pedig fogta a galyra tűzött, boldogan libegő kendőt és zsebetette.

Aztán visszaballagott komoran az odujába, leakasztotta a puskáját és nekivágott ellenkező irányban az erdőnek. Sokáig maga sem tudta, mit akar. Végre rájött. És hajnalig járta az erdőt fáradhatatlanul, lesben, haragosan.

Mindenféle vadak kerültek útjába. Nem törődött velük. Már virradt, amikor a cserjésből egyszerre felröppent libegő cifra tollaival a fácánkakas.

Fogta a puskáját és lelőtte.

Öregek a padon

• Irta: *Molnár Jenő*

Városliget. Meleg márciusvégi délelőtt. Kergetődző gyerekek, regénytolvásó nőrszök, trécselő facér szobalányok, stoppoló nénikék, komoran unatkozó rendőrök, guggoló kertészek a virágágyak közt. Az egyik padon két öregur. Az egyik hosszuszárú pipát lógat gyér fogai közül, a másik régi feketésbarna papírszipkából egy szivar kibokrosodott végét szivdogálja meg-megujuló buzgalommal. A pipás ember bozontos szemöldöke, összebevegyült harcsabajsza, mosolyba szelidülő ráncos arca egy nyugalmavonult kereskedőt sejtet. A szivaros ember kemény arcéle, ritkás hetyke bajusza, sűrűn felhúzódó szempillája mögött nyugdíjazott állami tisztviselőt kémlél az idegen.

A két öregur beszélget. Lehet, hogy most ismerkednek.

— A gyerekek... Istenem!...

— Szereti őket?

— Hogy szeretem-e?... Három fiam, egy lányom volt...

— Volt?

— Egy fiam elesett Ravaruskánál; a lányom belehalt, amikor megszületett az első unokám.

— Nekem senkim sincs.

— Rossz lehet.

— Lehet? Nem tudom. Mindig így éltem.

— Asszony?

— Volt. Ne beszéljünk róla.

Pár pernyi csönd. A pipás ember megtömködi a pipáját, a szivaros ember a pad széléhez ütögeti a terebélyes, foszlós szivarvégét.

— Ma reggel is kaptam levelet az egyik fiamtól.

— Hát nem itt él?

— Nem. Rotterdamban. Export-import üzlete van.

Hollandi sajtót exportál, magyar libamáját importál.

— Jó üzlet?

— Sokat keres. Már meg is nősült. Egy amszterdami kereskedő lányát vette el. Egy gyémántkereskedő lányát, Ruidersnek hívják. A menyem egyik nagybátyja városi tanácsnok, a fivére követségi tanácsos.

— Jó család.

— Kitűnő család.

— És milyen szerencse!

— Persze... a Ruiders-családra nézve. Egy olyan szorgalmas, komoly, tehetséges fiú, mint az én fiam...

— Hol tanulta a mesteréjét?

— Az én üzletemben, itt Budapesten. Nagykereskedő voltam.

— Miért hagyta abba?

— Tönkrementem. A hitelezőim nem akartak megelégedni ötven perccel, hát fizettem nyolcvan perccel és egy fillérem se maradt. Ötven évi munka után. De azért nem panaszkodom. A gyerekeimnek áldott jó szívük van.

— A felesége?...

— Özvegy vagyok. A kisebbik fiammal lakom. Nagyon derék fiú. Most lett aligazgató a bankban. Szolid, munkaszerető, otthonülő. Egyetlen szenvedélye van: a sakk. Velem sakkozik. Ő erősebb játékos, hát mindig fort ad nekem! Ő egy bástyával és egy futóval játszik. Sakkozik!

— Igen. De nem találok benne élvezetet.

— Ugyan!

— Bosszant, hogy a figurák csak olyan szabályok szerint mozoghatnak, amelyeket a játék önkénye diktál. Hogy a király csak egyet léphet!... Én nem vagyok hive a korlátolt monarchiának. És hogy a királyné mehet jobbra, balra, rézsut ameddig akar! Én nem vagyok hive az asszonyi szabadosságnak, még uralkodónókkal szemben sem.

— Ön tuzigoru. Meg aztán: játék — játék. Talán a szeptor kedveli?

— Valamikor sokat vadásztam. Később megundorodtam tőle. Védtelen állatokra lődözni. Én csak olyan mérkőzésnek vagyok a hive, amelyben egyenlő felek egyenlő fegyverekkel állnak szemközt.

NÉMETH IMRE

ezüstkoszos
cipészemester
cipő-szalónja

IV., KAPLONY UTCA 3.

Telefon: József 379—48.

Páris,
London, Budapest
többszörös Grand Prixel
kitüntette.

Cipő-
különlegességek
mérték után!

IGNÁTHNÉ KOLOZSVÁRY LINCZEGH LUJZA KOZMETIKAI INTÉZETE

VIII., József-körút 2. I. em. Nemzeti színházzal szemben.

Összes szépséghibák szakszerű kezelése és eltávolítása.

Soványító- és gyögmassage vizgyógyélfárással és villannyal is.

HÖLGYFODRÁSZAT — MANICUR — PEDICUR

DIJTALAN TANÁCSADÁS! ORVOSI RENDELŐ!

ARCKIKÉSZÍTÉS FRANCIA MÓDSZERREL 2 PENGŐ

Széptűszerek küldése vidékre is.

— Van benne valami. Én is akkor voltam az elememben, amikor hozzám hasonló kaliberű kereskedővel kellett konkurálnom. Mi az: egy szerencsés szatóccsal versenyezni. vagy egy bikfic nagykereskedővel, akit az örökölt vagyon és a cég hitele tart felszinen.

— Legyetek megértett. Én akkor voltam erős és félelmetes, amikor erős és félelmetes volt az ellenfelem.

— Katonatiszt volt? Talán...

— Nem. És kegyetlen is tudtam lenni, de csak akkor, ha az ellenfelem kegyetlen volt.

— Bankigazgató volt? Mert ezen a pályán...

— Ahol pillanatnyi gyöngeséget vettem észre, elnéző és könyörületes voltam.

— Bíró volt?.. A bírónak kell, hogy helyén legyen a szíve...

— És tudja-e, hány világhírű embert sujítottam le, mint egy porondra cipelt bálványt...

— Hát persze! Kritikus volt. Színházi kritikus.

— Bocsnát, sokszor hajlott a pályám lefelé, de a meddőségnek ilyen mélységébe sohase zuhantam.

— Akkor nem értem...

— Boxbajnok voltam.

— Boxbajnok?.. Nem is hinné az ember... Ezek az ápolat kezek, ez a szikár alak...

— Tizenöt éve már, hogy nem trenirozok. Visszaféjldtem.

— És persze, bejárta az egész világot...

— London, Páris, Newyork, Csikágó, Buenos-Ayres cirkuszaiban ezren és ezren tapsoltak nekem. A rólam írt cikkek egész könyvtárat töltenének meg. Úgy ítétem, mint egy koronázatlan imperátor. Kastélyom Bécsben, palotám Párisban, villám Nizzában és Osztdében. Sok lány volt belém szerelmes, sok asszonyt szerettem, de igazán csak egyet, egyetlenegyét...

— Kít, ha szabad tudakolnom.

— Valakit, aki erősebb volt nálam, akinek nagyobb szerencséje volt, mint nekem...

— Erősebb? Talán egy boxbajnoknőt?..

— Dehogy! Egy filigrán, törekeny, sápadt, fehérarcu, kékszemű szőke nőt, aki elhagyott engem.

— És miért?

— Egy siró özvegyasszony miatt.

— Az anyja miatt?..

— Egyik ellenfelem anyja miatt, aki a nagy newyorki mérközés előtt könyörögve kérlelte a lányt, hogy utazzon el engem vagy itásson le engem vagy tegyen velem akármit, hogy ne tudjak kiállani a fiával. Annak az özvegyasszonynak ez a fia volt az élete, a mindene. És nagyon félt tőlem. Ha leboxolom a fiát, vége a karriernek. A lány nem mondta el nekem az előzményeket, de észrevettem, hogy mindenáron ki akarja provokálni belőlem, hogy megöleljem, — esőkok záporát zuditotta rám és én már majdnem beleszédültem azokba a forró, esodálatosan fehér és illatos karjaiba, mikor véletlenül egy alacsony csillár vasába ütődött a fejem. Ettől magamhoz tértem. Tudtam, hogy minden erőmre, rugalmasságomra szükségem van a mérközéshez. Kitéptem magam és elrohantam. És ellenfelem félóra múlva elnyultan feküdt a porondon. De a lány... az ott hagyott. Az ellenfélhez pártolt. Annak az özvegyasszonynak a könnyei miatt...

— Valóságos regény. És... ha szabad tudnom... a vagyona?..

— Nines panasom. A kastélyomat, palotámat, villámat eladtam ugyan, de mindent dollárokba fektettem. A kamat tizedrészt sem költöm el.

— Boldog rokonok!

— Nekem ninesenek rokonaim. Az utolsó unokahugom öt év előtt halt el Brüsszelben. Gazdag asszony volt.

— És mit fog csinálni azzal a nagy vagyonnal?

— Olyan özvegyasszonyokra hagyom, akiknek nines keresetképes gyermekük...

— Ez igazán szép gondolat.

— Ha már az ember élete rút, legalább a gondolata legyen szép.

... A pipás ember elfelejtette újra megtönni a pipáját, a szivaros ember heves mozdulattal a pad alá lökte a végkép szétbomlott szivarcutkákát.

A koratavas szokatlan melegét hirtelen kerekedett szélvihar hűtötte le. A ligeti bokrok gyöngye rügyei fázósan ingatták apró fejceskéiket, a felborzott gyenge fűszálak egymásba kapaszkodtak, mintha oltalmat keresnének. Buda felől haragosszürke felhők nyargalásztak, a gyerekek sikoltozva szaladtak a kisasszonyaikhoz, akik izgatottan kapkodták össze holmijaikat és bugyolálták be a kicsinyeket kendőkbe, kabátkákba. A nénikék tipegő lépésekkel siettek az első tejesarnokba, csak a két öregur maradt nyugodtan a padon.

Egyszerre csak kövér, hideg csöppekben koppant az eső viharvert kalapjukon.

— Jó lesz menni, — mondta a szivaros. — A mi korrunkban veszélyes az ilyesmi.

— Én maradok, — felelt a pipás, valami kevély önelégteltséggel, hogy lám, mennyivel edzettebb egy kereskedő, mint a világhírű atléta.

— Holnap délben ugyanitt, — szólt a boxbajnok, kezét nyugtató és elindult a kavicsos, vizes uton.

Az első fordulónál elakadt a lélegzete. A szívéhez kapott. És jajszó nélkül összeesett.

Az eső egyre hevesebben ostromolta a liget utjait. És ott feküdt a sovány emberke, egy zsendülő puszpáng-bokor tövében, elnyulva, mozdulatlanul.

Néhány perc múlva csurom vizesen megindult a másik öregur. Mikor a sétány fordulójához ért, rémülten állt meg a „szomszéd” előtt. Lehajolt, megtapogatta és a hűlő testét érezve, segítségért kiáltott. Két rendőr futott oda ellenkező irányból.

— Mi történt? — kérdezték.

— Ez az ember... — hápogott az öreg pipás — ... Az előbb még a padon beszélgettünk.

Az egyik rendőr lehajolt.

— Úgy látszik, vége van, — mondta.

— Jól ismerte? — kérdezte a másik rendőr az öregtől.

— A nevét nem tudom. Félórája sines, hogy megismerkedtünk. És máris vége...

— Mégis: kifajta?

— Nagy ember, világhírű ember, — motyogta a pipás.

— Aztán mitől olyan híres?

— Boxbajnok volt. Mindenkit levett az egész világon. Még Amerikában is.

Az egyik rendőr sietett a mentőket értesíteni, a másik nekilátott a személyazonosság megállapításának. Fölnyitotta a boxbajnok kabátját és egyik belső zsebéből vedlett szürke bőrtárcát húzott elő.

— Ehun-é, — mondta — itt valami iratok vannak...

Aztán fenhangon betűzgette:

„Vidovics Károly nyugdíjas állami díjnok, születési év...”

— Állami díjnok? — sikoltozott a pipás ember. — Hiszen nekem azt mondta, hogy boxbajnok, duggazdag ember, kastélya, palotája, villája volt... meg hogy a vagyonát szerencsétlen özvegyasszonyokra hagyja...

A rendőr most a többi zsebet kotorta ki. Sok papírszelet, spárga, kenyérmorzsza közül hatvannégy fillért halászott ki.

— Boxbajnok?... boxbajnok... — tűnődött magában a pipás. Még jó, hogy nem vallottam be, hogy én a hitközség perselyhordozója voltam... Akkor talán szóba se állt volna velem...

Gyászházák 4 óra alatt

HORVÁTH ÉS HALÁSZ

női gyászházák-készítő vállalat

IV., VÁCI-UTCA 26.

*

Telefon: Teréz 8-61.

Teljes gyászfelszerelések speciális raktára.

Híres emberek portréi

Vajda János

1872. május 7-én született Pesten az a magyar költő, aki végtelenül szeretett, de akit senki nem tudott szeretni. „Négy nő aranyozhatta volna be életét, egyet sem talált meg: leánya nem volt, anyját nem szerette, hitvese borzongva ölelte s nővérei szomorú kéziratosokat örökölték utána“.

Vajda Endre, a költő atyja, a költő születése után csak félesztendeig maradt Pesten, aztán a vaáli erdők felügyelője lett. Jánoska a gimnáziumot Székesfehérvárott és Pesten végezte, aztán — megszökött színésznek. Nem volt jó színész, ebbe is hamarosan beleunt. Nevelő lett, majd gyakornok az alsóthi főhercegi uradalomban, aztán írnok Pesten, a „Köztelek“-nél.

A márciusi mozgalmak a Pylvax-kávéházba viszik Vajdát, ahol belső barátságba lép az akkori magyar irodalommal. A szelíd és csöndes Jókai minden határozathozatal után azt mondja:

— Aludjunk rá egyet!

A szenvedélyes Petőfi tetteket követel. Vajda pedig becsukja a kávéház ajtaját és dörgő hangján ezt kiáltja:

— Uraim, addig innen ki nem mennek, míg nem határoznak!

Részt vesz a szabadságharcban. Világos után bujdosik, aztán Haynau besorozza őt is és Olaszországba kerül, ahol egy évet tölt. A „Honyéd emlékiratai“-ban emlékezik meg azokról az időkről, amikor a páduai kaszárnya szalmázakján heverészett...

*

Amikor visszatér Olaszországból, hónapos szobát bérel Budán, Kratochwillnél. Az özvegynek volt egy csudaszép leánya: Georgina, akit mindenki csak Ginának becézett. Gina lett Vajda János első és majdnem a sirig tartó viszonzatlan szerelme.

Vajda hevesen udvarolt a leánynak és többször is megkérte a kezét. Gina azonban mindannyiszor kacagva felelte: — Nem megyek szegény emberhez! Mit is kezdene velem egy szegény költő?!

Ginának nagyrautó álmai voltak, fény, pompa, csillogás után vágyakozott, amelyben tökéletes szépsége még inkább kibontakozhatna. 1860-ban anyjával együtt felköltözött Bécsbe, itt hagyva a szegény költőt összetört szívvel és porbatiport reményeivel.

Gina fényes karriért futott be, hosszú éveken keresztül Bécs ünnepeit szépsége volt, de aztán bekövetkezett a bukás. Az évek multak, a szépség és fiatalság eltűnt és a szerencsétlen teremtés cirkuszi lovarnő lett, hogy a mindennapi kenyeret megkeresse.

Hogy ez sikerülhetett, ebben Vajda János, a szegény kikoszorózott költő volt segítségére, aki titokban pénzt küldött Ginának, hogy a cirkuszi produkcióhoz szükséges lovat és ruhát megvásárolhassa...

*

Ötvenhárom éves volt Vajda János, amikor meglátta életé második szerelmét: Bartos Rózát és elhatározta, hogy feleségül veszi.

A lány öreg édesanyjánál, a Gellérthegy alján levő apró kis házak egyikében lakott. Egy forró nyári délben nagy csemetés verte fel a házat.

A költő jött, a nagy kánikula ellenére felöltöve a karján, ernyővel a kezében, hogy megkérje a lány kezét. 1880. november 27-én, a ferencvárosi templomban megtartották az esküvőt.

Vajda János azt hitte, hogy megtalálta a boldogságot és minden igyekezetével azon volt, hogy kedveskedjék feleségének. Nem tehetett róla szegény, hogy kedveskedése — kortársai feljegyzése szerint — olyan volt, mint „egy komondor acsarkodása“, vagy „mint amikor az elefánt menüetét táncol“.

Nem is tartott sokáig a házasság. Tizenöt hónap mulva

külváltak és az asszony Bécsben lakó nővéréhez költözött. Életük végéig leveleztek. A költő így címázte a leveleket: „Vajda Jánosné szül. Bartos Niobe Róza Ónagyságának“.

Egyik levelét pedig így kezdte:

„Mélyen tisztelt nagysád!
 Felséges szépség!
 Imádot szentség!
 Kimondhatatlan gyönyörűség!...“

* .

Aztán megint egyedül, magában csavarog az életben ez a zordon képű, magába temetkezett óriás és kerüli, gyűlöli az embereket. Kevés verset ír, de még ez a kevés sem kell a kiadóknak. Néplapot szerkeszt, hogy legszerényebb igényeit kielégíthesse. Verseire roppant kényes, önmaga végez minden korrekturát. Gyakran kell hozzászajlítani a szedőfiut. Alig lehet kikaparni tőle. Naphosszat ül rajta, keresi a sajtóhibát. Egyszer a Vámház-köruton találja meg a szedőfiut. Vajda melázva sétált és egy — sósperecet rágott.

— Kérem, Vajda ur, tessék már ideadni a korrekturát!

A költő ingerülten kiált rá a szegény gyerekre:

— Mit alkalmatlankodol, nem látod, hogy ebédelek?! Nem látod, hogy milyen nyomorult koldus vagyok?!

Segíteni akartak nyomoruságán a barátai és felléptettek képviselőnek. A költő azonban megbukott. Erre új névjegyeket csináltatott, amelyekre keserű öngunnyal rányomatta:

Vajda János
 nem képviselő

Vámház-körut 2.

Aztán házsártos öreg lett belőle, a kávéházak réme, aki nyáron felgyürt gallérral ült, újságokba temetkezve és rettegve a huzattól, miközben gyilkos szemeket vetett a távozó és érkező vendégekre. Kétezer forint államségélyt kapott, de ezt negyedéves részletekben adták ki neki, mert nem tudott banni a pénzzel.

1897. január 16-án „végrendelkezett“.

— Egyetlen krajcárral nem vagyok adósa senkinek, január 16. reggel félnégy, Vajda János...

Aztán befejezte a „Hosszu éjjel“ című fenséges filozofiai költeményét letette a ceruzát és meghalt...

Temetésén alig negyven ember vett részt. Egyetlen barátja nem volt, de annál több ellensége. Pedig élete legfőbb és soha be nem teljesülő vágya az volt, hogy nagyon, végtelenül szeressék...

Kék Fotel

Szent vagy nekem te Kék Fotel.
 Ott állsz a szobába'...
 Hányszor szundított benned el
 Anyukám, a Drága!...

Te Kék Fotel, én láttalak...:
 Egy borus estelen
 Meglestelek, megvártalak
 S láttam, hogy könnyezel...

Te Kék Fotel, te nem tudod,
 Hogy meghalt az Anyám...
 Te nem hiszed, hogy elhagyott
 S várod ebéd után...

Ha átalszod a Végtelent
 Én drága Anyukám:
 Megtalárod a székedet
 Ujra, ebéd után...

E. Enyedi György.

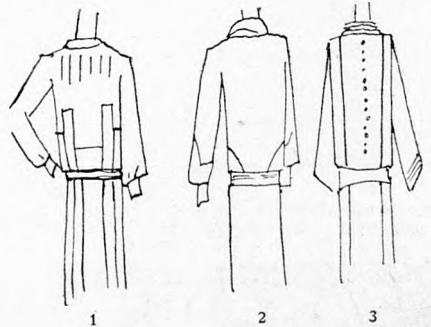

1

2

3

1. Mandulazöld crepe-de-chine ruha, gallér és mellény, fehér georgetteből.
2. Délutáni ruha fehér crêpe de soieből.
3. Világos kasha ruha három árnyalatu antilop bőrrel díszítve.

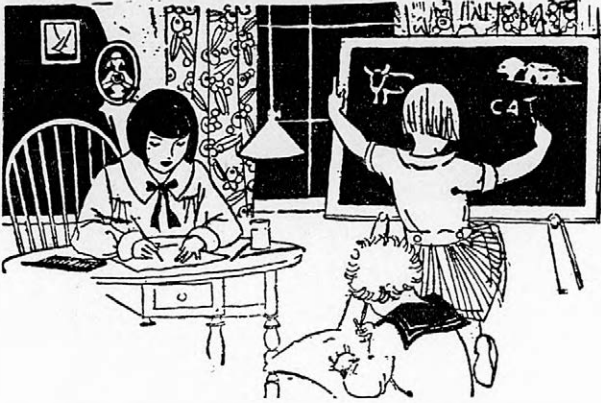

1

2

3

GYERMEKEKNEK

Csokoládé-ország

(Mese a jó gyermekeknek)

V.

A királyi palotában.

Csokoládé-ország királyának volt egy nagy fogadóterme, ahol havonként egyszer összegyűltek a törzsfőnökök, hogy tisztelegjenek őfelsége előtt és jelentést tegyenek az ország állapotáról. Ide vezette Nyiff-nyaff a mi Peti barátunkat, meg Pankát, hogy az ujdonsült törzsfőnök bemutassa hódolatát a király előtt.

Ez a királyi fogadóterem nem volt kiparkettázva, de még csak kockakövekkel sem volt kirakva. A padló egyszerűen vert fekete föld volt, amelyre — ősi néger szokás szerint — keresztbefont lábakkal leültek a törzsfőnökök. A staniol-papírral bevont csokoládé-falak azonban annál díszesebbek voltak. Rinocérosz-, meg krokodilus-bőrök, óriási struccok, meg tarka paradicsom-madarak lógtak mindenfelé, mint ahogy nálunk a képek szoktak lógni. Meg aztán furcsa harci- és vadász-eszközök, amiknek rendeltetését csak a bennszülöttek ismerték.

Peti ámulva nézett körül és majdnem elnevette magát. Panka pedig az ajkát szorította össze, hogy ki ne buggyanjon rajta a kacagás. Szerencséjükre ott volt Nyiff-nyaff, aki borzasztó komolyan és megilletődve állt mellettük. Hát ők is jobbnak látták komolyan viselkedni.

A fogadóteremben már együtt volt mind a hét törzsfőnök. Külön-külön, egymástól tisztes távolságban ültek a földön és nem szóltak egy szót sem. Csodálkozva, de némi kis megvetéssel néztek az új jövevényekre és még nagyobbakat hallgattak.

Csakhogy Nyiff-nyaff ismerte az udvari szokásokat. Eppen azért kiállt a terem közepére, háromszor előre és háromszor hátrafelé meghajtottta magát, üvöltözve körülszaladta a termet és elkiáltotta magát:

— Csokoládé-ország nagyjai!... Az új törzsfőnök eljött, hogy hódolatát mutassa be felséges királyunknak... Előbb azonban tisztelegni óhajt törzsfőnök-társai előtt!

Peti csak most értette meg, hogy voltaképpen őrá van szó. Ő az, aki tisztelegni óhajt törzsfőnök-társai előtt. Már éppen nekiindult volna, hogy üvöltözve körülszaladjon a termet, de Nyiff-nyaff megfogta a kezét és odasugta:

— Várj kis gazdám!... Majd én megmondom, hogy mit kell csinálni...

Ezalatt a többi törzsfőnök esodálkozva nézett egymásra. Sejtelmük sem volt arról, hogy új törzsfőnök van Csokoládé-országban. Látszott az arcukon, hogy nem igen tetszik nekik a dolog. No de majd eligazítja a dolgot a legvénebb törzsfőnök, a hófehérhaju Jujj-be-esüff, akinek legtöbb esze van az egész gyülekezetben.

Jujj-be-esüff el is kezdett krákolni, aztán szipító hangon megszólalt:

— Hogy hívnak törzsfőnök testvér?

Peti urfi hamarjában meg akarta mondani az egész nevet. Aztán észbe jutott, hogy így kiderülhet a csalafintaság, hát csak annyit felelt:

— Peti!

Ez, ha akarom, négerül is hangozhatnak.

Nagyon szúrósan nézett a szeme közé Jujj-be-esüff.

— Hát Peti törzsfőnök, mond meg nekünk, merre van a te tartományod?

De már erre nem tudta Peti, hogy mit feleljen. Szerencséjére Nyiff-nyaff odasugta neki:

— A Csokoládé-folyó mellett...

Hát eddig rendben lett volna a dolog, de most jöttek a fogós kérdések. Mert Jujj-be-esüff nagyon összeráncolta a homlokát és úgy kezdte faggatni, mint egy vizsgálóbíró:

— Meglátom rögtön, hogy igazi törzsfőnök vagy-e?... Felelj a következő három kérdésre... Hogy fogsz meg egy struccmadarat?

Peti egy pillanatig gondolkodott, aztán kivágta:

— Nagyon egyszerűen. Megfogok kettőt és az egyiket elengedem.

Csöndes mosoly morajlott a teremben. A törzsfőnöknek tetszett a felelet. Csak Jujj-be-esüff ráncolta össze a homlokát.

Felelj akkor a második kérdésemre... Hogy ejtesz rabul egy elefántot?

Peti most még hamarabb válaszolt.

— Ez még könnyebb dolog... Tetszik tudni, hogy az elefánt nagyon okos állat. Hát egyszerűen kétával felírom egy fára, hogy: $2 \times 2 = 5$... Szegény elefánt törni fogja a fejét: hogy lehetséges ez? Ő eddig úgy tudta, hogy $2 \times 2 = 4$... És addig fogja törni a fejét, amíg egészen össze nem töri... Akkor aztán könnyű szerrel rabul ejtem...

Erre már hangosabban nevettek a törzsfőnökök. Jujj-be-esüff arca pedig még komorabb lett a dühötől.

Hát akkor felelj az utolsó kérdésemre... Hogy fogsz meg egy krokodilust?

Alig várta meg a kérdés elhangzását és már kivágta a feleletet Peti:

— Ez a legkönnyebb!... Tetszik tudni, a krokodilus is nagyon okos állat. Előveszek hát két deszkát, az egyiket bekenem léppel, a másikat enyvvel... A krokodilus azt gondolja magában: Csak nem leszek bolond, hogy lépre menjek?... És szépen rásétál a másik deszkára és beleragad az enyvbe...

Erre már olyan jóízűen kacagtak a törzsfőnökök, hogy a királyi palota falai összedültek volna, ha nem csokoládéből lettek volna. Jujj-be-esüff törzsfőnök pedig éktelen dühbe gurult és nekiment volna Petinek, ha ebben a pillanatban nem jelenik meg a ceremóniásmester és harsány hangon el nem kiáltja magát:

— Őfelsége, Csokoládéország királya!

(Folyt. köv.)

Kérdezze meg fogorvosát, miért legjobb a

FOGPÉP
SZÁJVIZ
FOGPOR

BELVÁROSI KÉZIMUNKA-SZALON

LÓWY MALVIN

Ágyterítőt, zongoraterítőt, függönyöket,
párnákat és egyéb tárgyakat művészi
kivitelben hozott anyagból is készítenek.

BUDAPEST, IV., VERES PÁLNÉ-UTCA 7.

Fecskemadár fészket rakott . . .

Lassan. szerző: HERRMANN KÁROLY.

ÉNEK.

Fecs - ke ma - dár fész - ket ra - kott, pár - ja - val ül ben - ne,
Fecs - ke ma - dár el - köl - tő - zől szebb vi - dék - re ős - szel,

ZONGORA.

Ez a fé - szek a - kar - hol is bol - do - gabb helyt len - ne.
Ve - gyünk bü - csut, úgy is tu - dom, ta - vasz - szal nem jösz el.

Fecs - ke ma - dár, fecs - ke ma - dár rossz helyt van a fész - ked,
Ha el - jösz is, más fész - ket raksz, más e - resz al - já - ra,

Vi - gasz - ta - lan só - ha - jok - ban de sok - szor lesz ré - szed,
Csi - cse - regj hát, most csi - cse - regsz né - kem u - tol - já - ra.

Vigyázz a szivre!

Irta : Dr. Molnár Jenő

Ne fuss tűnő mosoly után,
Ne bámulj szép asszonyt bután.
Ne virrassz, ha leszáll az éj,
Forró szivedtől oh ne félj!

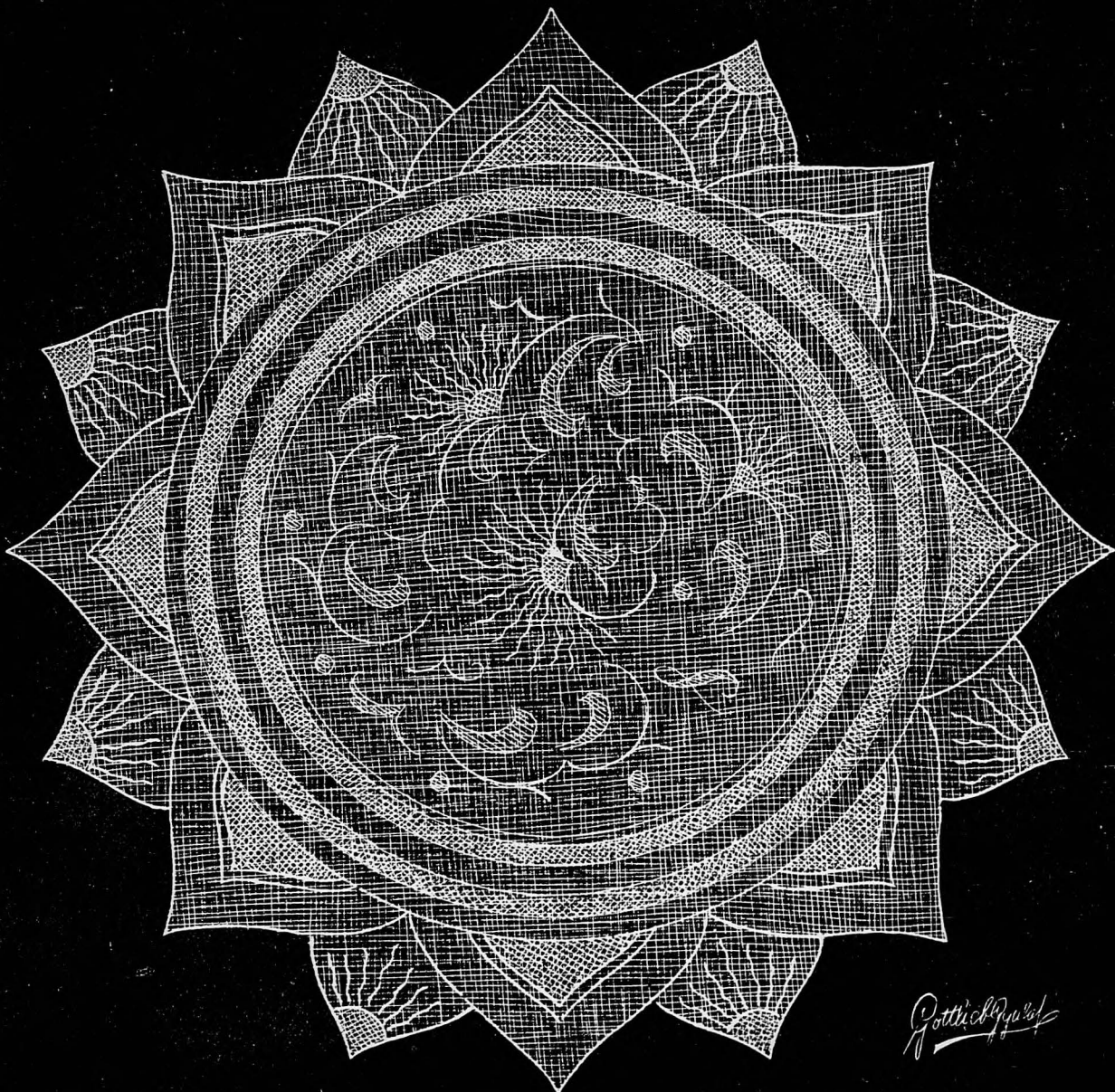
Azok a tűnő mosolyok,
Azok a finom asszonyok,
Azok a hajszás éjszakák,
Mikor a vér mámorba hág,
Az a sok perzselő kacaj,
Izzó tekintet, buja haj:
Csaló kis játék, semmi más,
Aranyt ígérő ámitás,
Mely rongyos bankóval fizet, —
Ne add, ne add oda szived!

Ne oltsd éjjel szomjadat
Füstös, ledér földel alatt,
Isteni kedved gyöngyeit
Istentelen helyre ne vidd!

Azok a forró viharok,
Azok az ölelő karok,
Azok a fojtó italok,
Azok a hancuros dalok,
Az a sok kék és az a csók,
A véredet korbácsolók:
Nem igazak, nem igazak, —
Mind kedved vámolója csak.
S kidobják azt, ki nem fizet, —
Ne add, ne add oda szived!

De hogyha látsz kedves leányt,
Kit sorsa bánt s a mélybe ránt,
És homlokán szűz ékszerül
A tisztaságnak fénye ül,
És hogyha ótatomra vár
S kezét feléd kinyújtja már:

Óh, nyujtsd feléje a kezed,
Ó boldog révbé élvezet,
Csillagban fürdő ég alatt
Alázd előtte magadat.
Ó jót kíván és jót akar,
Ne légy a szép szókkal fuvar,
S a csókját, mint hü férfi vedd, —
Add, add oda egész szived!

Gottlieb Gyula

Vakok

A fáradt napnak sápadt lobogója
Gyűrötten leng a ráncos arcokon,
Halott szemüknek szürke koporsója
Csüggedten köt ki álom-partokon.
Fáradt grimász, bus könnyesepp benn a szív-
Hangok, amikben szín és fény kígyul, [ben,
Kifulladt vágyuk megtört, részeg ivben
Magasba szállna s szédülten lehull:
Nincs nappaluk, csak örök éjszakájuk,
Szemük helyén holt lélek-ablakok
És furcsa táncot lejt a vézna lábuk,
Táncolna: a vakok,
Szegény, szegény vakok ...!

Jó így: vakon, halott szemekkel élni,
S nem látni mást, csak lázas álmokat,
Roggyant lábbal a Végtelent elérni,
Hová nem ér el földi gyorsvonat.
Jó így: nem látni arcokon a ráncot,
Amit a gond s a bánat kése vés,
Nem látni ezt a gyilkos élet-táncot,
Mit újra perget minden ébredés.
Nem látni, hogy az élet éjjelében
A Gyülöletnek vad lángja ragyog,
S megfulladunk a kínban, könnyben,
Táncoljatok, vakok, [vérben, —
Szegény, szegény vakok.

Csak menjetek a fényben, táncot ropva,
S higyjétek, hogy az élet drága, jó,
Hogy a boldogság tengerén dalolva,
Vidáman uszik száz élet-hajó.
Csak menjetek, ti boldogok, ti szentek,
Kik látni úgy sem fogtok már soha,
Virágok nyílnak majd, amerre mentek,
S esőzik rátok csókok zápora.
Higyjétek azt, hogy mégis szép az élet,
Hogy fön, az égen ádott nap ragyog,
A boldogság úgysis csak a tiétek,
Táncoljatok, vakok,
Szegény, boldog vakok!

Erdődy Elek

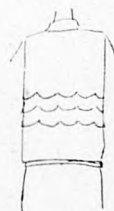

1

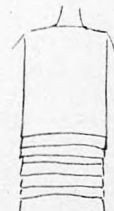
2

3

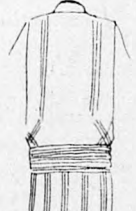
1. Rózsaszín crêpe-de-chine ruha sötétkéssel szegett cakkokkal és övvel.
2. Elöl nyitott piés crepe-de-chine ruha „vert d'eau" színben.
3. „Vert d'eau" színű crepe georgette ruha, a derék finom szegőzéssel, az alj csoportplisékkel.

1

2

3

Komédia

Kedves Barátom!

Voltál oly szíves eljuttatni hozzám néhány asszony-olvasód érdekes levelét, amelyben a legutóbb kiadott erkölcs-védelmi rendeletnek azt a részét teszik szavá, ami az úgynevezett utcai megszólitásra vonatkozik és engem biztál meg, hogy legjobb belátásom szerint válaszoljak a hölgyeknek. A kérdezősködőket két csoportra lehetne osztani. Az egyik csoport tiltakozik az ellen, hogy a hatóság „brevi manu” felügyelet alá helyezze a nőket és ezzel megint abba a második sorba klasszifikálja őket, ahonnan a férfiak „jóváltából” sehogysem tudnak előlépni. A másik csoport helyesli ugyan az utcai ismerkedők megrendszabályozását, és a nők „lovagias védelmét”, de tamaskodva hozzáteszi, hogy nem bízik a rendelet fogantatóban, illetve elriasztó hatáskörében.

Az első csoportbeli hölgyek arra az álláspontra helyezkednek, hogy a tisztességes nőket nem kell megvédeni, mert ezeket nem szokták molesztálni a futó kalandokat hajszoló férfiak. És ha olykor-olykor tévednek a tisztelt aszfaltkopatató urak és tisztességes nővel próbálnak „kikezdeni”, emberekre találnak bennük. A tisztesség nő egy szempillantással, egy kézmozdulattal nyomban lehüti a legvéresebb kalandort is, anélkül, hogy rendőri segítséget venne igénybe. A tisztességes nő nemcsak a léhaságok megvetése jellemzi, hanem a feltűnő dolgok kerülése is. — hát hogyan képzel a hatóság: az ilyen nő majd odaszalad a rendőrhöz, csődülget csinál maga körül és kiteszi magát utcai ripókák olcsó élcelődésének céltáblájává? A bajba került férfi bizonyára tagadni fog és akkor ott áll a nő egy mohón kíváncsi, durváltkodásra mindig hajlamos nagyvárosi tömeg közepében, amely izetlen megjegyzésekkel fűszerezi az épületes utcai komédiát. Nem, nem, — inkább szólítsák meg büntetlenül a tisztességes nőket, semhogy ilyen botrányokba keveredjenek.

A másik csoportbeli hölgyek üdvözlik a belügyminisztert, hogy végre rendet teremt az utca erkölcsi dzsungeljében, amely különösen a fiatal lányokat veszélyezteti, de azt hiszik, hogy a följelentett és kipellengérezett férfiakat egyáltalán nem rettentí el az enyhe büntetés, sőt bizonyos hamis galléria dicsfényével veszi őket körül. Mert nem feledjék el, — írja az egyik asszony, — minden férfiban szunynyad valami Don Juanból és Boccaccióból, a szerelmi kalandokkal való dicsekvés régi férfibetegség, aminek a néhány napi elzárás vagy a pár száz pengős bírság nem eléggé hatékony ellenszere.

Már most, ugyebár, nekem úgy kell válaszolnom, hogy a meggyökeresedett női felfogások ellen se vétsek tulságosan s állított a különböző álláspontokat áthidalva, valamit nagyon okosat találjak ki, amitől egyszeribe rend lesz. Erre ne számíts kedves Barátom. Én tudniillik olyan ravasz róka vagyok, aki — mind a két csoportnak igazat ad. És ha az utcai rendcsinálás ellenzői azt kívánják, hogy az ő álláspontjukat erősítsem, szívesen szolgálok markáns bizonyítékokkal, — és ha az utcai rendcsinálás hívei kívánják, hogy az ő pártjukra szegődjek, nekik is készséggel segítek néhány jellemző eset erejéig. Nem cinizmusból vagy merő szellemi bukfenckedésből mondom ezt, hanem abból az igazságból indulva ki, hogy mindenki a maga módja, ízlése, vérmérséklete szerint látja és ítéli meg e hívságos élet apró és nagy élményeit, dolgait. Így van azután, hogy igen sok tisztességes nő minden porcikájában megremeget attól a gondolatától, hogy egy tolakodó férfival szemben rendőri segítséget vegyen igénybe, míg ugyancsak csinos tisztességes nő semmi különösöt nem talál abban, ha utcai üldözőjét pur et simple rendőrkéze adja.

Bennem megvan az a bátorság, hogy azt mondjam: bizuk a nőkre a dolgot. Hígyje meg a nagyon szimpatikus belügyminiszter ur, egyetlenegy ép-érzékű asszony százszor jobban meg tudja ítéli, hogyan kell elbánni a kellemetlenkedő férfakkal, mintha a világ legelső olyan specialistáit hívna össze ankhétra, akik hivatásuknál fogva tanulmányozzák a női lelket, a női idegrendszerét, a nők élettanát. A nő-

ben tudniillik megvan az, ami a férfiból magától értetődően és természetesen hiányzik: az asszonyi ösztön. A nő megérzi, mikor szabad és mikor nem szabad észrevennie azt, hogy egy férfi észre akarja vétetni magát vele, megérzi azt is, mit szabad és mit nem szabad és ha nem szabad, akkor hogyan nem szabad? Mert ennek a „nem szabad”-nak a módja itt a legkényesebb és legfőbb kérdés. Senkisémm tagadhatja, hogy vannak asszonyok, akiknek jól esik minden hódolat és akik képtelenek fölháborodni azon, ha egy férfi az ildomosság határán túl is megy, — viszont — ugyancsak az asszonyok kiméletlenek tudnak lenni, ha érzésük szerint a férfi — mondjuk — egy erőteljesebb lépéssel tette túl magát a jómodor s az illem határán.

Nem akarok rosszmájú lenni, tehát nem állítom, hogy az egész „megszólitási rendszabály” nem is annyira a szép és fiatal, mint inkább a kevésbé csinos és fiatal nők kedvéért csinálódott. Nincs okom és jogom föltételezni, hogy a természetből mostohábban kezelt vagy a megszólitási demarkáción túllevő hölgyek irigykedve nézik a szebbek és fiatalabbak körül folyó férfiharcot. De azt az epés megjegyzést senkisémm fojthatja el bennem, hogy a rendeletben adott joggal, tudniillik a följelentés jogával sokkal sürűbben foglalkozni a kevésbé csinos és fiatal nők, mint a másik kategóriához tartozók. Már most kérdezem: helyes-e, ha e — különben igen tiszteletreméltó — nők hühös följelentésekkel és utcai botrányokkal vélik elérhetőnek azt a róluk való tudatot, hogy ők alapjában véve sokkal hódítóbbak, mint aminőknek látszanak? (Meg vagyok győződve: a mi sok szép és rozszó magyar asszonyunk közül vajmi kevesen tartoznak ebbe az alosztályba).

A megszólitással való visszaélést, az aszfaltnak ezt a sajátos virágát nem fogja kiirtani a miniszteri rendelet. És semmiféle rendelet nem irtja ki. Az asszonyok dolga ez, ők értenek hozzá, ők fogják esetről-esetre eldönteni, mit és hogyan kell tenniük. Szégyenletes volna, ha ott tartanánk, hogy férfaink ellen már csak rendőrökkel lehet megvédeni a női tisztességet és szemérmét. De nem tartunk itt és nem is fogunk idáig aljasodni soha, mert azt a néhány kivételt a maguk módja szerint elintézik a nők. Egy-két hisztériás, feltűnést kereső asszony és néhány izléstelen férfi kedvéért ne ingassuk meg a magyar lovagiaságról alkotott nyugat-európai fogalmat. Nem olyan fekete az a pesti férfiördög, mint ahogyan az utca falára festik. Különösen, ha a nőben — emberére akad.

Minden ellentmondást elszántan várva, ölel szerető hived
Eugenius.

Tavaszi kalapdivat.

HUMOR

Rájöttem valamire

Irta: (— inti).

Rájöttem valamire és most közzéadom, hogy embertársaim okuljanak belőle. Éppen a sóhivatalba telefonáltam volt, ahol meg akartam kérdezni, mi az oka annak, hogy én felhívom a központot, akkor a központ nem jelentkezik, ellenben egy fél óra múlva belém kapcsol valakit, aki számon kéri tőlem, hogy miért nem küldtem el az ő felöltőjét, amiből ki kellett volna szednem a zsírfoltokat. Ezt akartam megkérdezni a sóhivataltól, de a központ nem jelentkezett, ellenben egy félóra múlva jelentkezett egy recsegő férfi hang és udvariasan, de határozottan felszólított, hogy más-
kor, ha nála vacsorázom, legyek szíves és ne felejtsem magamnál az ő cigarettatárcáját.

Más esetekben ilyenkor azt mondja az ember:

— Pardon, tévedés. Tessék letenni a kagylót. Beszélék.

Mire a rendes, szabályszerű eljárás következik, ugy-e bár, az illető kijelenti, hogy ő nem teszi le a kagylót, mert ő is beszél, tegye le én, mire én mondom, ugy-e bár, nem teszem le, tegye le ő, mire ő, ugy-e bár azt mondja, hogy majd meglátja, meddig lesz pofám, ugy-e bár, tartani, majd megunom, ugy-e bár, ha belátom, hogy nem valami sliferlivel van dolgom, hanem vérbeli pesti fiuval, mire én, ugy-e bár, szeliden megjegyzem, hogy akkor ugyan ott rothad meg uraságod a telefon mellett, ugy-e bár, mert én nem teszem le, mert én tudom, mi a tisztesség, nem ugy, mint némely piszok fráter, mire ugy-e bár, még egy órácskát így eldiskurálgatunk, míg a központ meg nem unja és mindkettőnkét átkapcsol külön-külön, más tájakra, ahol aztán folytatjuk a társalgást.

Egy félórás kapacitáltam még a férfihangot, hogy tegye le a kagylót — akkor jött a központ és egy nőt kapcsolt belém.

— Te vagy, az kutyus? — kérdezte epedő suttogással.

Mit csináljak? Megint egy darabig magyarázom neki, hogy nem én vagyok, tegye le a kagylót?

Hát nem sokkal egyszerűbb, ha én vagyok a kutyus? Hátha akkor hamarabb leteszi.

— Igen én vagyok — epedtem vissza.

— Édes kutyusom, — epedte a hang — ma este kilenckor várlak. Az öreg csak tizenegykor jön haza. Eljössz?

Hm, elmenjek? Szegény öreg, aki csak tizenegykor jön haza! Nekem az öreg határozottan szimpatikusabb mint a kutyus.

— Nem megyek — mondtam határozottan.

— Miért?

— Azért, mert meguntalak, kérlek alássan. Nagyon utálatos vagy egy kicsit, hát gondoltam, mostan éppen elég lesz. Kérlek alássan, tudod, szakítani szeretnék veled, mert olyan, hogyismondjam kérlek, olyan hányingerem van már tőled, igen, ez a helyes kifejezés. Nem megyek el ma se, se máskor, ne is telefonálj többé, levelet se irj, mert vissza küldöm, ne is szólíts meg többé, nem akarok tudni rólad. Különb, hogy vagy?

A választ már nem hallottam, mert közben a központ egy férfihangot kapcsolt belém.

— Na?! — Mondta izgatottan a férfihang. — Na?! Hát melyiket tegyem meg?

Rögtön tudtam, hogy lóversenyről van szó.

— Tedd meg, kérlek, Pukkadj meg-et platzra, Zerplatz-ot siegre és Zigomárt platzra. Tedd meg Teddmeget és tedd meg Eddmeget. És tedd meg Haljmegéhent és tedd meg nekem, hogy feküdj a sirba.

Ujabb férfihang.

— Kedves Auerbauer ur, hát talán... hát talán mégis... legalább valamit tessék törleszteni...

— Nézze, — mondtam — sok pénz nincs nálam. De ötven fillért adhatok. Azonnal jöjjön fel a lakásomra.

— Ó, kedves Auerbauer ur... dehogy! Hát jöhetek? Azonnal jövök. Még csak ezt akarom kérdezni, milyen gombokat tegyek a frakkra?

— Pirosakat. Elöl két pirosat, htul egy zöldet és tükörrel, természetesen szép velencei tükörrel.

És azután így, szép simán, lebonyolítottam az ügyeket. Nem vitatkoztam sokat, megtettem amire kértek. Megígértem, hogy ott leszek és agyonverem azt a gazembert; megígértem, hogy beszélék a kegyelmes urral, hogy megkapja a trafikot, és megígértem, hogy nem szólok a kegyelmes urnak a trafikról, és megígértem, hogy rajta leszek és kijelenttem, hogy nem akartam tegnap megsérteni, és elváltam, hogy szólok a Mancinak és megkérem, hogy a Ziegler urnak adja át ezt a levelet és gratuláltam a gyerekekhez és mondtam neki, hogy holnap 12-kor legyen a Nyugotinál.

És így elértem, hogy este hétkor mégis összekapcsoltak a sóhivatallal, ahol kérdésemre azt válaszolták, hogy ma egész nap egyetlen panasz se érkezett a telefonról, mindenki könnyen és simán elintézte a dolgát, a központot áldották az anyák és hogy Budapest boldog, mindenkinek el van intézve az ügye.

A főkapitányság folyosóján.

Rendőrtiszt: Mit akarnak kérem?

A nők: Azért jöttünk, hogy följelentést tegyünk... Léptenyomon megszólítanak az utcán az aszfaltbetyárok.

Magyar nagyasszonyok

A mentőangyal

Igazságos Mátyás király idejében Bresztováczi Márta volt Leányvár birtokosa.

Ez a szép teremés, akinek keblében a leggonoszabb szív lakozott, az egész környék réme volt. Jobbágyait kinozta, ok nélkül megkötöztette és a börtönbe vetette. Akkora adót, sarcot, meg harmincadot vetett ki és hajtott be irtalmailanul, hogy a nép a legnagyobb nyomoruságban sanytódott.

A közeli Mohács vára kapitányának: Topolyai Márton uramnak áldott és jólelkű felesége, Ágnes asszony nem nézte sokáig ezt az áldatlan állapotot. Szíve megeseett a szegény jobbágyok siralmas helyzetén. Szeretett volna segíteni rajtuk, de nem tudta hogyan? Bresztováczi Márta rabló vár-örségével nem volt tanácsos ujjat húzni...

*

Egy szép napon hát bucsut vett a hites urától Ágnes asszony. Utanak indult a budai várba, Mátyás király udvarába. Az volt a terve, hogy kihallgatást kér a királytól és az ő segítségével fog véget vetni Bresztováczi Márta garázdálkodásainak.

Budavárában szépen jelentkezett a király szolgálattevő kapitányánál.

— Mi járatban van, szépasszony?

Ágnes asszony csöndesen felelt:

— Böcsásson meg kapitány uram, de nem mondhatom én azt el kegyelmednek, csak a mi felséges király urunknak... Aztán meg hiába is mondanám el, ugy sem tudna kegyelmed segíteni...

A szolgálattevő kapitány megpödrte a bajszát, mert tetszett neki ez a nyílt, egyenes beszéd, aztán azonnal bement jelentést tenni a királynak.

Egy perc múlva Ágnes asszony már a király színe előtt állott.

Topolyainé még sohasem látta a királyt, hát zavarában térdre ereszkedett és megcsókolta Mátyás biborszínű, arany-sulytásos dolmányának szegélyét.

A király szelid mosollyal felsegitette.

— Nem vagyok pap, hogy a ruhámat csókolgassák... Kelj föl és mond el, mi járatban jöttél a magyar király elé?!

Ágnes asszony nyelve most már feloldódott és töviről-hegyire elmondott mindent Bresztováczi Mártáról. Mátyás arca nagyon elkomorodott, aztán így szólt:

Erigy haza nyugodtan és add át királyi üdvözetemet Mohács vára kapitányának... A panasza ügyében pedig személyesen fogok utána nézni. És ha igaz, amit mondtál, Bresztováczi Márta megkapja méltó büntetését!

Ágnes asszony dolga végeztével jókedvűen lávozott a királyi várból. Tizednapra már otthon is volt.

Topolyai Márton uram, amint meghallotta az eredményt nagyot ugrott örömeiben.

— Asszony, ezt jól eligazítottad!... A mi felséges urunk majd igazságot tesz!... Mátyás király nem sokat beszél, hanem cselekszik...

*

Néhány hétre, az esti órákban, egy zömök paraszt legény kért bebocsátást Leányvár urnőjéhez. Az örség nem akarta beengedni, de a legény tovább okvetetlenkedett.

Bresztováczi Márta meghallotta a zajt, félbehagyta va csoráját és kijött a várudvarra. A legény ekkor már az udvar közepén verekedett az örséggel.

— Mit akarsz? — kérdezte kemény hangon Márta.

A legény levette a kucsuját és tisztességtudóan meghajtotta magát.

— Nagy kérésem van... A ragyságos leányasszony katonái a múlt héten az én édesapámnak három disznóját, meg tizenkét csirkéjét elhajtották, mert nem tudott dézsmát fizetni... Az isten áldja meg a leányasszonyt, adja vissza az én öreg szüleimnek azt a kis jószágát...

Bresztováczi Márta gögösen nevetett.

Szemtelen fickó, hogy mersz ilyen kéréssel hozzám jönni?! Mit törődöm én a te szüleiddel?! Forduljanak fel éhen, de a dézsmát fizessék meg!... Te pedig mars a börtönbe!

Az örök megragadták a legényt, hogy teljesítsék urnőjük parancsát.

Ebben a pillanatban az egyik tiszt megállott Bresztováczi Mária előtt és remegő hangon jelentette:

— Baj van!... A király poroszói a vár alatt vannak!... De még azt is mondják, hogy a király már a várban van...

Márta halkán kérdezte:

— Tudod te, hogy néz ki a király?

— Hogyne tudnám! Zömök, nagy orru, bajsa nincs...

— Elég! — szakította félbe Bresztováczi Márta. Mert már tudta, hogy az a paraszt legény, akit ő börtönbe akart csukatni, nem más, mint — Magyarország királya.

Gyorsan nyergeltetett lóra ült és néhány hű csatlósával kirágtatott a várból.

A király poroszói üldözőbe vették. Nem volt más menekülés, a Dunának kellett venni útjokat.

Csakhogy ez a nagy folyam most éppen egy háborgott, mint egy zavaros tenger. Bresztováczi Márta és csatlósai beugrattak a vízbe, de a tulsó partot már nem érték el, mert eisodorta őket a megáradt folyó...

*

Az éjszakát Mátyás király a mohácsi várban töltötte.

Mikor aztán reggel bucsut vett Topolyai Márton uramtól, hogy fényes kíséretével visszatérjen a budai várba, Ágnes asszony egy nagy csokrot nyújtott át a királynak:

— Felséges uram, fogadja el ezt a csokrot, mint annak a szerencsétlen, agyonsanyargatott népnek a háláját, amelyet megszabadított vérszopó zsarnokától...

A király átvette a csokrot, de a köszönetet elhárította magától ezekkel a szavakkal:

— A hála nem engem illet... Ennek a népnek a mentőangyala kegyelmed volt, aki feljött hozzám a budai várba, hogy segítségemet kérje...

A kürtök megszólaltak és igazságos Mátyás fehér lován utnak indult Buda vára felé...

Furcsa tavasz ez itt.

Furcsa tavasz ez itt,
Fáznak a fák,
Más vágya van nálunk
A szélnek,
Ilyenkor májusról beszélnek.

Zöld a határ
És nyár szaga van a földnek
És jönnek a darvak,
Nagy röptű, barna tollu, szépek
És a vetések felett pacsirta suhan kacagva.

Jaj, hazamegyek én a tavaszba,
Az én falumba szebben süt a nap.
Hajnalon szánt a paraszt.
Vet és tudja, hogy nyáron arat.
Itt senki se vet, senki se arat.
Meddő marad a föld.
Nyög irtó terhe alatt,
Hátán hord rengeteg követ, vasat.

Föld, rázd meg magad!
És indulj el termő magot keresni.
Teremni már, nem mindég csak temetni,
Teremni büszke, gögös életet,
Teremni szilaj éneket,
Amik örökre megmaradnak.

Gyere velem haza, parasztnak.

BÚS ILONA.

A társaságból

Hallo!... Csókolom kezét, Nagyságos Asszonyom. Mielőtt elkezdeném beszámolómat, méltóztassék megengedni, hogy minden szépet és jót kívánjak a husvétüi ünnepek alkalmával. Méltóztassék tehát kegyesen elfogadni őszinte husvétüi üdvözlétem ibolyacsokrát. Az ibolyák névtelen levélkéi pedig szimbolizálják azt a kívánságot, amit Nagyságos Asszonyom szeretne, ha az ünnepek alkalmával teljesebbé menne.

Együttal valamire megkérem, nagyságos asszonyom. Számunkra szóló revénsajándékol méltóztassék lapunkat megmutatni kedves ismerőseinek. Természetesen csak azoknak, akik eddig még nem látták. Igen, csak megmutatni... Meg vagyunk róla győződve, hogy akik megismerik azok rövidesen bevonulnak a mi kedves előfizetőink díszes táborába. Ez legyen a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztőségének szóló husvétüi ajándék, amit annál könnyebben megtehet nagyságos asszonyom és megtehetnek a mi kedves előfizetőink, mert semmi különösebb áldozattal és fáradtsággal nem jár. Sőt még haszonnal is járhat a dolog, mert előfizetőink szaporodásával lehetővé válik lapunk művészi és irodalmi kereteinek kiszélesítése, ami — azt hiszem, — mindnyájunknak közös kívánsága. Ugy-e, megtészi, nagyságos asszonyom?... Köszönöm szépen!

Elsőnek két kiváló bölcsészettanhallgatóról: Imre Lajosról és Bay Zoltánról számolok be, akiket a kormányzó ur engedélyével „sub auspiciis gubernatoris“ doktorokká avatnak... A Kormányzó ur egyidejűleg megengedte, hogy Szabó Nándor miniszteri tanácsos, az egyiptomi Nilus-rend középkeresztjét viselhesse.

Sajnálhatja, nagyságos asszonyom, hogy nem jött el az egyetem „Csaba“ B. E. ferencvárosi törzsének műsoros család estélyére. A finom, stílusos és igazán familiáns hangulatban lefolyt estélyről a legkellemesebb impressiókkal távoztunk el... Olyan kitűnően és pompásan éreztem magam a sok ragyogó szépségű asszony és leány között, hogy kellemtlenül érintett a záróra bekövetkezése... A III. ker. ref. Nőegylet is tartott jótékony célú előadást a Kiscelli utcai polgári fuiskola tornatermében, amelynek műsorán kis egyfelvonásosok, ének- és zeneszámok szerepeltek olyan jó előadásban, amely jelentékeny mértékben meghaladja a műkedvelői színvonalat.

Hímen-hírem, hogy: Pulszky Paula, lapunk régi kedves előfizetője, házasságra lépett ifj. Erdélyi Imrével Budapesten.

Eljegyzési híreim is vannak természetesen. Nemes Vértessy Károly földbirtokos leányát: Rózsit, eljegyezte Komáromi Térfy Béla dr., kir. kuriai tanácselnök fia. Bosznay Dezső és neje szül. Castelle Marie leányával: Edith-tel jegyet váltott nagyjesezni Jeszenszky Jenő főhadnagy.

A pesti színházak, husvét előtt, öt új darabbal frissítétek fel műsorukat. A Kamara-színház egy új színpadi szerző, Fóthly János „Igazgyöngy“ című finom vígjátékát mutatta be szép sikerrel... A Vigaszínház Fedák Sárinnak adott alkalmat egy újabb testhezálló szerep eljátszására „Az isteni diva“ című angol szindarab színrehozásával. Az egész darab egy ragyogó Fedák-szerep. Nélküle semmi... A Városi Színházban Puccini posthumus melódiáihoz készített Harsányi Zsolt egy nagyszerű librettót, amely „Fecskék“ címmel ki fogja rántani ezt a szerencsétlenül igazgatott színházat kétségbeesett helyzetéből... A Belvárosi Színház „Az ügyvéd és férje“ című francia vígjátékkal nyújtott alkalmat Honthy Hannának, hogy nagyszerű színészi kvalitásait újból bebizonyíthassa...

Nagyságos asszonyom, kénytelen vagyok az ünnepi hangulatát gyászshiradással megzavarni. Lapunk kedves előfize-

tője, Renger Ernőné, szül. halacsi Morvay Ilonka, kir. ügyész neje, váratlanul az Urban jobblétre szenderült. Özeveg Kisfaludi Liphay Istvánné, született hedriü Hedry Mária, 76 éves korában a zalamegyei Pusztadörögön elhunyt.

Koncert-híreim közül a következőkre hívom fel nagyságos asszonyom figyelmét. Örömmel jelentem, hogy Pestre jön Spalding Albert, a világhírű hegedűs, aki eddig még nem látogatott el hozzánk. Április 24-én tartja szonáta-estjét Dohnányi Ernővel, amelynek műsorán a Frühlings-sonata is szerepel. A szárazfának ez a nagyszerű virtuóza önálló estet is fog tartani április 27-én... És még egy koncert-szenzáció lesz. Hubermann zenekari estje a Filharmonikusokkal, április 28-án. Különös érdekessége ennek az estnek, hogy a dirigens pálcá a világhírű Dirn Fock karmester kezében lesz.

Két különleges hírről is be kell számolnom, nagyságos asszonyom... Az egyik a Fészek-klubban megtartott nagyszabású bridge-verseny, amelyen idegen klubok bridge-matadorjai is résztvettek... A másik pedig, ami nagyságos asszonyomat is közelebről fogja érdekelni, egy kutya-szálloda és idomító-telep, amely Budafokon nyílt meg „Majestic“ luxuskutyatelep címen... Jó volna Bobot ideküldeni pár heti nyaralásra és — nevelésre...

Bucsuzásul egy különös pesti történetet mondok el, amelynek szenvedő szereplője egy férj, akin sokat nevetnek a korzón és a pesti társaságokban. Nem sikerült ugyanis megállapítani, hogy ez a férj tulajdonképpen önérzetes-e, vagy pedig csak — nagyon is okos. A szóbanforgó férjet egy jébarátja diszkrétan figyelmeztette, hogy egy bankdirektor feltűnően udvarol a feleségének. A férj meghallgatta és így válaszolt:

— Köszönöm... De ez a figyelmeztetés tulajdonképpen szemtelenség a részedről!

A jóbarát elképvede kérdezte:

— Szemtelenség?... És miért?

— Mert olyan ostobának gondolsz, hogy én ezt nem vettem észre. Pedig biztosíthatlak, hogy én sokkal többet tudok, mint te!

Nagyságos asszonyom, feltétlenül meg fogja állapítani, hogy ez a férj önérzetes volt-e, vagy ostoba. Én nem merek nyilatkozni, mert én egy harmadik nézetem vagyok.

Minden

cseppje
aranyat
ér

a valódi
DIANA
sósorszesznek

Mit főzök ?

Április 21. Csütörtök: Hagymaleves reszelt tésztaival és tejfellet, vesepecsenye vadason makaróni-körítéssel, almás- és káposztásrétes. *Vacsora:* Főtt császárhús tormával és mustárral, gyümölcs.

Április 22. Péntek: Sós-kaleves tojásos tejföllet habarva, tejföls paprikával, turósdereje. *Vacsora:* Burgonyakroket fejes salátával, rizs tejben, gyümölcs.

Április 23. Szombat: Gulyásleves, káposztás palacsinta, gyümölcs. *Vacsora:* Borjuvelő kirántva, rakott burgonya, madársaláta, gyümölcs.

Április 24. Vasárnap: Zöldborsóleves, borjuvésés sütte burgonyakörítéssel, fejes saláta, mokka-torta, gyümölcs. *Vacsora:* Hideg sült salátával, sajt, gyümölcs.

Április 25. Hétfő: Husleves csigatésztaival, főtt hus petrezselymes burgonyakörítéssel, sós-kamártás, diós-patkó. *Vacsora:* Bányapörkölt tojásosgaluskával, gyümölcs.

Április 26. Kedd: Karfiollevés, vagdalt pecsenye, parajfőzelék, csokoládépudding vaniliakrémmel. *Vacsora:* Vadkacsa salátával, gyümölcs, sajt.

Április 27. Szerda: Borjuvésontleves sült borsókkal, gombás borjuvéslet rizskörítéssel, töpörtyüs pogácsa. *Vacsora:* Hirtelen sült rostélyos, szeletekben sütt burgonyakörítéssel, saláta, gyümölcs.

Április 28. Csütörtök: Áttört bableves, savanyu káposzta disznóhussal, hájas kifli ízzel. *Vacsora:* Bány kirántva burgonyasalátával, gyümölcs.

Április 29. Péntek: Borleves pirított zsemlyével, harsa savanyu tejföllet, burgonyakörítéssel, turósbéles. *Vacsora:* Főtt tojás, lipői körítve, retek, sajt, gyümölcs.

Április 30. Szombat: Köménymaglevés, párolt felsázelet, lenesefőzelék, habfelfújt. *Vacsora:* Borjuhus rizzsel, saláta, sajt, gyümölcs.

Egyszerű étlap:

Április 21. Csütörtök: Savanyu tojásleves, káposztásrétes. *Vacsora:* Főtt csülök burgonyapürével, gyümölcs.

Április 22. Péntek: Sós-kaleves, turósdereje. *Vacsora:* Kávét, vajaskenyér.

Április 23. Szombat: Gulyásleves, palacsinta ízzel. *Vacsora:* Rakott burgonya madársalátával, gyümölcs.

Április 24. Vasárnap: Zöldborsóleves, borjuvésés sütte burgonyakörítéssel, cékla, hájaskifli ízzel. *Vacsora:* Hideg hus, párolt szilva, tészta.

Április 25. Hétfő: Karfiollevés, vagdalt pecsenye, parajfőzelék. *Vacsora:* Tojásrántotta snidlinggel.

Április 26. Kedd: Husleves csigatésztaival, főtt hus sós-kamártással, burgonyakörítéssel. *Vacsora:* Tojásos galuska, gyümölcs.

Április 27. Szerda: Burgonyaleves, bányapörkölt rizskörítéssel. *Vacsora:* Párizser-szelet, lipői körítve.

Április 28. Csütörtök: Áttört bableves kolbásszal, töpörtyüs-pogácsa. *Vacsora:* Töltött burgonya gombamártással.

Április 29. Péntek: Boróleves pirított zsemlyével, turóseszsa. *Vacsora:* Tea, pirítós, sajt, gyümölcs.

Április 30. Szombat: Köménymaglevés, párolt felsázelet, lenesefőzelék. *Vacsora:* Virstli tormával.

Kézimunka

Rovatvezető, tervező és szállító: **Gottlieb Gyula** kézimunka-specialista-iparművész, IV. Petőfi Sándor-u. 16. II. 12.

Igen finom ízléssel tervezett és összeállított divatos szalonasztalterítőt mutatunk be, mely tüllből készül színes himzéssel.

A kerek terítő 1 méter átmérőjű.

Tüllre előrajzolva	5.— P.
Teljesen készen	55.— „
Szurt sablonja	2.— „

RECEPTEK.

Mogyorós lepény. 10 deka lisztet 10 deka vajjal késsel eldolgozunk, adunk hozzá 8 deka porcukrot, 8 deka darált mogyorót és 2 tojássárgájával összegyurjuk, vékonyra kinyújtva tepsibe tesszük, málnaizzel bekenjük, tetejére pedig 5 tojás fehérjéből kemény habot verünk, melybe 12 deka porcukrot, 12 deka darált mogyorót, fél citrom reszelt héját és levét belekeverjük. Jó tűz mellett kisütjük és 2 ujjnyi széles csikokra vágjuk.

Zdeborszky Edéné, Budapest.

„Rigó Janesi.” Öt deka olvasztott vajjal simára keverünk négy deka csokoládét és 3 deka kakaóport. 10 deka porcukrot 10 tojás sárgájával és két egész tojással habosra keverünk. Tíz tojás fehérjéből kemény habot verünk 8 deka porcukor fokozatos hozzáadásával. A vajjal elkevert csokoládét a tojás sárgájához vegyítjük, azután hozzávegítjük óvatosan a habot, négy deka piskótamorzsát, hat deka lisztet s végül 3 deka pirított mogyorót megdarálva. A tömeget fehér papírosra fél centi vastagon kenve, élénk tűznél kisütjük. Ha teljesen kihült, az egyik lapra rákenjük vastagon a krémet, egyenesre elsimitjük és hidegre állítjuk. A másik lapot levonjuk csokoládés öntettel, azaz mázzal, egyenlő nagyságu szögletes darabokra felvágjuk és a kissé megszikkadt krémbe helyezzük. Egy ideig még állni hagyjuk, azután meleg vízbe mártogatott késsel felvágjuk. A krém készítése a következő: Fél liter tejszínből habot verünk és vaniliás porcukorral édesítjük. Három evőkanálnyi sűrű cukorszirupban felolvasztunk két szelet jöminőségű csokoládét és öt deka kakaóport. Simára keverjük, ha kihült, fokozatosan hozzávegítünk három-négy kanál tejszínhabot, simára elkeverjük és a többi tejszínhabhoz vegyítjük, azután a krémet mindjárt a lapra töltjük. Megjegyezzük, hogy a forgalomban kapható ugynevezett „mártógyurma” (tunkmassa) igen megfelelő a krém készítéséhez és állóképesebb is. Fél liter tejszínhabhoz 20 dekát veszünk. Minden egyéb anyag hozzáadása nélkül, ezen csokoládé-mártógyurmát hangyora melegítjük, azután addig keverjük, míg kihül és fokozatosan hozzáadjuk a tejszínhabot.

Dr. Szöllősy Árpádné, Budapest.

Hamis, habos linzer-lepény. Négy tojás nehézségű vajjal, 4 tojás nehézségű cukorral jó habosra kikeverni s ekkor 5 tojás sárgáját adunk bele és tovább kavargatjuk. Végül 5 tojás súlyú finom lisztet és vaniliaízt adunk hozzá. Kisebb tepsibe ujjnyi vastagra elkenni, gyenge tűznél lassan sütni, nehogy szalonnás legyen. Ha megsült, tetejét vékonyan barackízzel megkenni. Míg a tészta sül, előre elkészítjük az 5 tojás fehérjéből, 5 evőkanál porcukorral és 5 kávéskanál baracklekvárral habkászerű kemény habot. A tojásfehérjét mindig egyenként kell hozzáadni, hogy jó kemény legyen a hab, amelyet a megsült tésztaóra öntünk, szépen elsimitjük, újból sütőbe tesszük s lassu tűznél világos sárgára sütjük. Vigyázva négyesgü darabokra szeljük, cukorral behintjük.

Botka Andorné főszolgabíró neje, Nova.

Mézeskalács. 20 deka lisztet, 2 deka olvasztott zsírt, 3 kanál olvasztott mézet, 2 tojást, egy kávéskanál szódabikarbonát, kékgyöngyi fahéjat és szegfűszeg, 10 deka cukrot összegyurunk, kisujjnyi vastagra kinyújtjuk, kiszaggatjuk, kikent, meglisztezett tepsibe rakjuk, apróra vágott mandulával meghintjük és megsütjük.

viléz Deső Akosné, Budapest.

Rokoko-torta. Hat tojás sárgáját 6 kanál cukorral elkeverni, 2 szelet csokoládét, 7 deka darált magyrorót, 5 kanál lisztet és 2 kanál prézlit hozzákeverni s megsütni. Töltelék: 10 deka mogyorót tejben péppé főzni és hűlni hagyni. 10 deka vajjal 4 kanál porcukorral habosra keverni és a fentieket összeelegyíteni és vele a tortát megtölteni.

mezőándi Bihary Dezsőné, Mágócs.

Nagyságos Asszony is ugebár „Dreher Maul“ csokoládét vásárol?

Mikádó-torta. 15 deka vaniliás cukrot 5 tojás sárgájával és egy egész tojással habosra keverni, félszelet puhított csokoládét, 7 deka darált mandulát, egy kis kanál örölt pörkölt kávé és az 5 tojás kemény habját hozzáadni, két részben megsütni. Töltelék: 3 tojás sárgáját, 2 kanál vaniliás cukorral elkeverni, 3 kanál erős feketekávé hozzáadni és folytonos keverés mellett felforralni. Ha kihült, 15 deka habosra kevert vajot hozzáadni és ezzel a tortát megtölteni. Kávémázzal bevonni. Kávé és cukrot sűrűre főzni s kész *mezőbánci Bihary Dezsőné, Mágócs.*

Kávékrém pohárban. 10 deka kávéból egy csésze nagyon erős kávé főzünk és 24 deka cukorral sűrűre főzzük. Ha kihült, félliter tejszínhabot keverünk hozzá és jégretesszük. Poharakban adjuk fel és tetejére vaniliás cukros tejszínhabot teszünk.

mezőbánci Bihary Dezsőné, Mágócs.

Háztartás

Káposztaleves ikrával. Káposztalevesben megfőzzük a halikrát. Rántást készítünk s mikor barnulni kezd, teszünk bele apróra vágott hagymát s ha ez is megpirult, paprikát hintünk rá, egyszer átkeverjük s a levessel azonnal feleresztjük. A halikrát levesestálba kivesszük s ha kihült, vajat, tejfelt és tojássárgáját keverünk bele, s végül

a forró levest ráöntjük.

Vaj nélküli daragaluska. Egy tojásfehérjéből kemény habot verünk, beleadunk egy tojássárgáját, egy kis kanál vizet s lassan annyi darát hintünk bele, hogy igen lágy tészta legyen. Kiskanállal forró levesbe beleszagatjuk.

Előétel. Fejes káposzta töltve. A szép kemény káposztafejből a torzsát kivágjuk, sós vízben puhára főzzük s ha már megpuhult, kiszedjük a vízből, tüzálló tátra tesszük és a káposzta közepét jól megtöltjük. A töltelék a következő:

Egynegyed kg. borjúhúst úgy készítünk el, mint a pörköltet, háromszor megdaráljuk, teszünk bele egy egész tojást, sót, borsot, zöldpetrezselymet és 4 evőkanál főtt rizst. Ezt egy kis tejfellel jól összekeverjük és belerakjuk a kifurt káposztába. Mikor már a káposzta a tüzálló tálban van, leöntjük tejföllel és jól meghintjük zsirban piritott zsemlyemorzsával. Egy órára sütőbe tesszük és forrón tálaljuk. Bechamel mártással is lehet feladni.

Tejfeles szelet. Kisujjnyi vastagra vágott szép felsálszeleteket megmosás után a huszerővel megverjük és besózzuk. Aztán egy lábosba zsirt teszünk, ha gyengén megmelegedett a zsir, beleteszünk egy fél kilónyi hushoz egy jó nagy csipet aprókockára vágott vöröshagymát és ugyanannyi zöldpetrezselymet szintén apróra vágva, azután rögtön utána beleadunk egy kis késhegynyi tört paprikát, egy kis késhegynyi törött borsot és egy nagy rizsszemnyi törött sáfránt és szerezendíóvirágot, összekavarjuk, belerakjuk a megszózott szeleteket és kis vizet öntve rá, fedő alatt pároljuk, a szeleteket meg-megforgatva s a vizet utánatöltögetve amíg puha lesz. Ha a víz elsült alóla, egy kis citromlevet csavarunk bele és tálalás előtt egy és féldeci tejfölt, melyben egy kis lisztet elkavarunk, teszünk hozzá, mellyel hirtelen felforraltjuk és azonnal tálaljuk.

Töltött verebek. A verebeket szépen megtisztítva, szalonnát vágunk apróra, 4 szem fenyőbogyót törve, kevés borsot, zsemlyemorzsát és sót összekeverünk és minden veréb belsejét ezzel megtöltjük. Hosszu fácskából nyársat faragunk, a verebeket ráhuzzuk, sorban tepsire tesszük, vizet öntünk alája, a tetejére zsirt és sokszor megforgatva sütjük. Előbb jól megpuhítjuk, azután ropogósra sütjük. Husa igen izletes.

Tejfölös csuka. A megtisztított, megmosott, beszózott csukát felerész víz és felerész ecetben, amelybe karikára szeletelt vegyes zöldséget és vöröshagymát is tettünk, puhára főzünk. Közben két deci tejfőlben egy kanál finom lisztet eldörzsölünk, feleresztjük a hal levéből, teszünk bele sót, cukrot, ezzel felforraltjuk és a léből kivett, felszeletelt csukára öntjük.

Snidling-mártás. Hat tojást megfőzünk keményre, a sárgáját szitán áttörjük és egy evőkanál finom táblaolajat csepegtetünk hozzá folytonos keverés mellett. Teszünk hozzá ecetet, sót, cukrot, továbbá a tojásoknak a fehérjét finomra aprítva. A snidlinget is apróra vágva hozzáadjuk és borral felhigítjuk.

Hogy lehet megóvni a családi békét.

A gazdasági krízis, amely hatalmas vállalatokat döntött válságba, természetesen számos családot is összeomlasztott. Miután pedig az állam családokból épül fel, elsőrendű probléma az, hogy lehet megmenteni a család alapjait, hogy ilyenformán az állam épülete meg ne romoljon. A megfeszített munka, a napról-napra jelentkező gond, a folytonos izgalmak kimerítik és elgyengítik az embereket, akik minden keserűséget és fájdalmat, amit az élet belőlük kívált, hazavisznek a családi otthonukba és ott robban ki belőlük az indulat és az elkeseredés. Gondoskodni kellett tehát arról, hogy az emberek új életkedvhez és energiához jussanak, hogy ilyenformán meg lehessen örízni a családi békét és számtalan családot meg lehessen menteni az összeomlástól. Ezen a téren rendkívüli sikereket ért el az ARNEA vitamintápszer, amely ma már minden gyógyszerertárra, drogériában, fűszer- és cukorka-üzletben kapható. A kellemes ízű és valóságos energiaforrásként használható tápszer rövidesen eltünteti az ideges jelenségeket, fájdalmakat, megnöveli az étvágyat, erősíti az izmokat és gyaratja a vér-

Fáradt

ideges, túlfeszített szellemi vagy testi munkát végző emberek kötelessége, hogy szervezetük működésének egyensúlyát biztosítsák! Az orvostudomány megállapította, hogy a leggazdagabb táplálkozás mellett is elveszítheti a szervezet munkabírását, tetterjét, rugalmasságát, ha nem viszünk a szervezetbe elegendő vitamint, még pedig nyers állapotban, mert a főzés rendszerint elpusztítja, de legalább is erősen csökkenti a vitaminhatást

ARNEA VITAMINTÁPSZER

izletes, jóízű csokoládéban tartalmazza a szükséges vitaminokat, melyek az idegrendszert erősítik, a vért szaporítják, a közérzetet élénkítik és a szervezet működését szabályozzák.

Arnea vitamintápszer mindenütt kapható. — Egy doboz ára 150 P. Aki még nem ismeri, kérdezze meg az orvosát.

mennyiséget. Felnőttek és gyermekek, nők és férfiak egyaránt rendkívüli eredménnyel használhatják az ARNEA T, amely az eddig ismert legmagasabb tápértékkel bíró és a legizletesebb, semmiféle külön elkészítést nem igénylő, dietetikus tápszer.

A kalandor jóslata

Regény

Írta: Csermely Gyula

XI.

Muzio Santinak, magához való bizalma visszatért. Már nem félt se hóhértől, se haláltól: fegyvert tudott a kezében, amellyel — ha okosan forgatja, még kivághatja magát a nagy bajból. A nagy baj: a kerék, a kötél, a hóhérbárd... a kis baj, az a pár évi börtön, már nem ijesztette meg Muzio Santit. Nincs börtön oly tömör és jól őrzött, melyből meg ne lehessen alkalomadtán szökni.

A tábornok pedig valami ülőhely után nézett és hogy megtalált egy széket, ráereszkedett, nehézkesen, fáradtan. Öreg ember volt a kegyelmes ur, már közelebb volt a hetvenhez, mint a hatvanhoz és a gondolat, hogy meghurcoltathatik ebben az ügyben, megreszkettette nemcsak a lelkét, de minden tagját is.

Hát még, ha csak sejtelve lett volna arról is, mit értett Santi az alatt, hogy megtudta az egyik hölgy titkát! Ő, Aldörfer tábornok, az egyik hölgy alatt sógornőjét, Helént értette, Muzio Santi azonban a báróné asszonyra gondolt. Hogy annak tudja a titkát; az adta oda magát a conténak és látogatta is meg a lakásán a Türkerhof-gassében.

A gazember csak nézte a bárót. Főlényesen nézte, mint a mesékben az ördög az embert szokta nézni, aki eladta neki a lelkét és számítgatta, fontolgatta magában, mit kérhet a tábornoktól, hogy tegyen meg és mit hallgathat ő el vizsnozásul ebben az ügyben? Azzal tisztában volt Muzio Santi, hogy teljes büntetlenséget nem kérhet, mert ahhoz a bárónak sincs elég nagy hatalma; de majd a nyakára teszi a kést — terelgette, gondolta magában — hogy vakon megigérjen mindent, amit lehet.

A báró csak ült, mint aki elkábult, tehát ő Santi, törte meg a csendet.

— Rosszul van, tábornok ur? — kérdezte. — Nyissam ki tán az ablakot... itt nagyon meleg van.

— Hagyja — sóhajtott fel Aldörfer. — De mondja csak Nero Giovanu... tulajdonképpen ki ön és mit szándékszik most tenni?

Muzio Santi nem késett a válasszal egy percig sem. Nagy sora van annak, hogy én ki vagyok — felelte nyugodtan. — És nemsokára senki se leszek, mert tudom, hogy halálra fognak ítélni. Hiszen nagyon is sok van a rovásomon. Alorcsákdás, csalás, gerjedelem és merénylet egy nő ellen és leginkább tán az, hogy mint álpap a szentségtörésben is bűnös vagyok. Ez a legnagyobb vétkem, tábornok ur. Hogy mint Scipio Franti áldozó-pap, kereszteltem, eskettem, miséztem és gyóntattam hölgyeket.

Hangsúlyozottan beszélt és minden szava egy-egy farkósbót volt, amellyel a tábornok fejére sujtott.

— Ez utóbbit, az álpapságot, kérem hallgassa el, — könyörgött, esdekelt a tábornok.

— Erről senki se tud, csak én tudok, de én nem fogom önt vádolni, szavamat rá.

Muzio Santi mosolygott. — Szó nélkül is elhiszem, tábornok ur. De nem hallgathatom el azért, mert...

... mert?

— ... mert maga a kegyelmes ur mondta, hogy ha töredelmesen vallok, könyörületesekek lesznek irányomban a bírám.

— Könyörületesekek lesznek akkor is, ha csak minden egyebet vall be, meglássa. A szentségtörést hallgassa el, azzal ugysem vádolja meg senki.

Muzio Santi nevetett. — Köszönöm a biztatást,

tábornok ur. De lássa, kegyelmes uram: ha csak azt valloim be, amivel vádolnak, akkor irgalmasak lesznek ugyan a bírám, de csak annyiban, hogy keréketörés helyett egyszerűen csak halálra ítélnék. De én élni akarok, báró ur; élni! A börtön fenekén élni még mindig kedvemre valóbb dolog, mint a sír fenekén rohadni. Ha tehát olyasmit is bevallok, amivel senki sem lép fel ellenem, akkor meghagyják nekem az életet, hogy időm legyen levelezeklni a sok bűnöm.

A tábornok nem eszmélt rá, hogy ez rossz logika. — Csak hallgassa el Nero, hogy ön Scipio Franti is volt — könyörgött. — Nemcsak engem tesz tönkre, de tönkre tesz egy ártatlan menyasszonyt is.

Santi elfojtott magában egy röhéjt. — Egy ártatlan menyasszonyt, — gondolta. — Hát egy vétkes feleséget, hát báróné ő kegyelmét, azt nem teszem tönkre, ha vallok?

— Hát mit tehet értem, ha hallgatok? Megmondhatja a tábornok ur? — kérdezte.

Aldörfer már nehezen lélegzett és szíve verése is nyugtalan és kihagyó lett. Megámodta volna ma reggel, hogy estére egy zsványinak a büntársa lesz? Egy szentségtörő álpapnak a büntársa! Mert palástolni egy bünt: annyi, mint társa lenni a bűnösnek.

Felpattant a székről, melyen ült és izgatottan fel és alá járt a szobában. — Egy zsványinak a büntársa! Ő, báró Aldörfer Felicián, császári altábornagy, kegyelmes ur!

Muzio Santi csak nézte és bensejében csupa öröm és meglepedség volt. — Csak hadd izgassa magát, — gondolta. — Mennél nagyobb lesz az izgalma, ő maga annál kezelhetőbb, jámborabb lesz.

— Nos, mit tehet értem, ha hallgatok? — ismételte meg arcátlanul a kérdést.

— Azt, hogy eljárók az ügyében Nero és kegyelmet kérek a számára. És a sógornómmal, Helénnel is kérek. Kegyelmi kérvényében azt fogja mondani, hogy mert az, ami itt történt, az ő eljegyzése percében történt, hát kegyelmezzenek meg a bűnösnek. Menyasszonyjává letének szent percéhez ne fűződjék egy halálos ítélet emléke.

Oh, köszönöm tábornok ur. Ez mindenestre nagyon megható és nagyon szép lesz. De mit érek vele, ha felmagasztaltatás helyett holtigtartó tömlőben lesz részem? Most mindössze harminckét éves vagyok... Nyolcvan évig is élhetek... ezzel eleget mondtam, tábornok ur nem látja be? Nyolcvan évig is élhetek... hát vagy ötvenig szinglődjem a börtönben?

Aldörfer tehetetlenül vergődött. — Ember, hát még mit tegyek? — kérdezte.

— Ejh, semmit — felelte Santi és kegyetlenül megszö volt a hangja. — Hívjuk be az Amtmamt és a többit is. Töredelmesen megvallok mindent, azt is, hogy álpap voltam annyi időn át és biztos vagyok a kegyelem felől, tábornok ur. Aránytalanul kis büntetést kapok, tán öt évet csak és azt is klastromban fogom levelezeklni, nem börtönben. Papnak csak klastromban a helye — így játszadozott, kajánkodott a báróval.

Aldörfer a homlokát dörzsölte, melyen cseppekben gyöngyözött a verejték. Érezte, hogy a kezében van ez embernek.

FREUDNÉ S. BERTA

NŐI KALAPSZALONJA
ERZSÉBET KÖRUT 27. SZ.

Legújabb modellek megérkeztek. Mérsékelt árak!
Alakítások, díszítések olcsón.

— Nos, — hihogta Muzio Santi — hívjuk be a Stadt-Amtmannat, hadd írjon. Készítse el a protokollumot apróra. Alorcáskodás, család, gerjedelem és merénylet egy nő ellen és megfontolt szentségtörés, mint álpap.

— Ne még, — hörgött a tábornok és mint a vízbe-
fuló emberé, kit már elfárasztott a megeröltető vergődés,
olyan elhaló és gyenge volt a hangja. Ne még Nero
Giovanni. Hallgassa el ezt a dolgot és én... és én...
Nem bírta tovább, mert elfogyott a lélegzete, oly izga-
tott lett.

— ... és ön, és ön? — kérdezte mohón és a zsvány
fölényével a másik.

— ... és én, oh heiliger Himmel... közbenjárók
akár a csász...

— ... a császárnál is? Jó. De ön, kegyelmes tábor-
nok ur, már öreg ember és holnapra meghalhat. Am a
báróné ökegyelme még fiatal. Hát hívassa ide őt is és ő
esküdjék meg nekem minden szentekre, hogy...

Aldörfer felugrott. — A báróné is?! — hörgötte.
— A báróné is?!

Egy pillanatig a gazemberre nézett, mereven kidül-
lesztett szemekkel, meg is ragadta a vállánál és öregesen,
reszketegen megrázta. — A báróné is?! — hörgötte har-
madszor is és eleresztette Santit és fujt egyet, azután a
levegőbe lökte a két karját, azután visszahanyatlott a
székre és elájult.

— Dio! — rémülődött Santi. — Ezt megütötte a
guta és most jó volna, ha engem is megütne. Ez a kötel,
amit tulfeszítettem elszakadt... de a másik kötel, a
hóhére... dio!

Rázogatta a tábornokot, de az nem mozdult. —
Meghalt! — sápadozott Santi — és azt fogják mondani,
én öltem meg.

Körbefordult, aprókat ugrálva, mint a patkány,
mikor belésett a köcsőbe. Merre van mentség, szabad
ut? Az ajtón ki? ott nem lehet, mert az előcsarnokban
alabárdosok örködnek. A másik ajtó a benyilóba vezet,
de arra sem lehet megszökni, mert ott az Amtmann vár
rá és a többi.

Az ablakhoz ugrott és felrántotta a két szárnyát.
— Kiszökik az utcára és szalad, amerre csak utat lát.
Már sötét van, már néptelen az utca, tehát elszántan ki
az ablakon az utcára; azután le ezzel a szerzetesi csuhá-
val és ingujjban, nadrágban tovább.

Már az ablakpárkányon térdelt, már ki akart ugrani
az utcára, de egyszerre csak megfordult, nyugodtan vissza-
lépett a szobába és úgy, ahogy volt az ágy alá mászott,
mely a fal mellett állt. A fekete csuha és az ágy alatti
sötétség egygyé vult.

Egy pillanattal később az elájult báró Aldörfer le-
zuhant a székről a földre és esés közben a szék is, ahogy
magával rántotta a kezével, nagy dörömbölésszerű kop-
panással felborult.

Muzio Santi ott az ágy alatt a lélegzetét is vissza-
fojtotta... — most mi lesz?

A benyilóból berohantak a nagy zajra. A Stadt-
Amtmann, ez irnok és Cusani meg Hannstein és a többi
is. — Mi történt? A kegyelmes ur... meghalt! Az ablak
meg nyitva... hah, megszökött! Nero Giovanni vagy
ki legyen, felhasználta az alkalmat és megugrott! De még
nem lehet messze, hát utána!

A Stadt-Amtmann erőlyesen intézkedett. A bárót a
házába vigyék, egy alabárdos feleserekért szaladjon, a
többi meg, hajrá, a város kapuihoz rohanjon. Te Huber
a pozsonyhoz, te a bádenihez, sopronihoz, lincihez és ott
várakoztatok az átkozott csuhásra. Ti meg, Mayerberg,
Kupferschmied és Bachmüller, patrullirozzatok az utcákon
és nyitva legyen a szemetek... indulni! Ti kettőn meg,

Stéger és Hrebenyák, kössétek batyuba ezt a holmit...
ugy és most hozzátok utánam a Stadthausra.

Tíz perc múlva nem volt a házban egy lélek sem.
Vak sötétség terpeszkedett el mindenütt, temetői némaság.

— No, ez szépen ment, — gondolta Santi. — Ha
már itt lent nem kerestetek, akkor kereshettek akár egy
évig is, nem kaptok meg se kerékre, se kötéltre.

Félóráig még várt, azután kióvakodott az ágy alól és
szétnézett. Az utca már kihalt és vaksötét volt.

— Kilenc óra lehet — mormolta — és nemsokára
itt lesz, akit várok. Tehát előre Santi, dologra.

Felment az emeletre, kinyitotta a gazdája szekrényét
és gondosan felöltözött — örnagynak. Még nem is sietett,
mert tudta, hogy a conte most mindenesetre a tábornok
mellett van és ott is marad tán reggelig is.

Tolvajlámpása mellett még megnézte magát a tükör-
ben és fölényesen nevetve tisztelgett is saját magának.
— Jó estét kívánok, Herr Obrist-Wachmeister, — mondta.
— A szindarab váratlanul véget ért, de még találkozh-
tatunk a hölgyekkel és az urakkal, akikkel együtt szere-
peltünk eddig a darabban.

Ezzel megfordult és lement és alighogy leért a föld-
szintre, megkopogtatta valaki kívülről az ablakot.

— Ki kopog? Ki az?

— Én vagyok kérem, a megrendelt fuvaros, a Jóchem.
Indulhatunk, minden rendben van, — mondta.

— Moment, Freund Jóchem, — felelte Santi és egy
rejtkehelyből elővette erszényét, melyben több mint ezer
darab körmőci arany volt. Erre nem tette rá a kezét az
Amtmann. Azután kilépett a ház elé és a kocsira ült.

— Azt a nagybeteg hölgyet nem visszük el, Gnaden?
— (A nagybeteg hölgy: ez az elaltatott Paola lett volna.)

— Hja, Jóchem, az meghalt, — dörmögte Santi.
— Most csak magam megyek Sopronba, hogy értesítem
a szüleit... mehet.

A soproni kapuban megállította a kocsit egy kapuőr.
Az Amtmann egy embere, egy alabárdos is mellette volt
és mindkettő kérdezte:

— Wer da?

— Obrist-Wachmeister von Hannstein, — felelte
Muzio Santi hangosan, de felemelte portopés karját, hogy
eltakarja vele kissé az arcát.

— Passirt, — mondta az ör és még tisztelgett a
fáklyával a nagy urnak. Kit lovastól, kocsistól egy pilla-
nat alatt elnyelt az éj sötéteje.

Muzio Santi! Mint álpáter jött Bécsbe és mint ál-
katonatiszt távozott. Alakoskodott, intrikált, inasnak ment;
összehozta Mantovát Bécesel, Paola Fornaciariat a contéval
és a conté báró Aldörfer asszonnyal. Menyasszonyság-
hoz juttatta Helént és közel a sirhoz a bárót; ő maga is
az akasztófa alatt állt már, vagy legalább is a tömlőnek
a küszöbén és most mégis, mint örnagy hagyta el Bécsét...
változatos és eseménydús működés volt.

(Folytatjuk.)

Tanácsot kérnek

39. **Kérem** kedves előfizetőtársnőmet, legyenek kedvesek tanácsot adni, hogy szövetből a kátrányfoltot házilag mivel lehet eltávolítani. Hálás köszönettel

V. D. Á.-né, Budapest.

40. **Kérem** kedves olvasótársnőmet, ki lenne szíves, utbaigazítani, hogy ajtómon levő

M. Lujza.

tejuvegből a zsír- vagy más foltot mivel vehetném ki. Előre is hálás köszönettel

SEGÍTSÉG!

Egy fiatal, kétségbeesett, a halál gondolatával birkozó leány nyújtja ki felénk két dolgos kezét és kér, könyörög, hogy adjunk neki munkát, mert dolgozni akar.

Ez a kérés nem a mindennapi nyomorunkat feltáró kérések közé tartozik, ennek a kérésnek olyan indító oka, sötét háttére van, amelyet szeretnénk eltitkolni, mert az emberi büns legmélyebb mélyébe enged bepillantást.

E rovatunkban már annyi fájdalmas, életfakasztotta dráma pergett le, hogy gyakran hallottunk kételkedéseket azok megtörténtét illetőleg, hogy azok csak a szerkesztőség fantáziájából kerültek az olvasó elé — szórakoztatásul. Pedig e rovatunk nem a szórakoztatást szolgálja, hanem az egymás iránti részvétet, együttérzést, tanácsadást és segítséget azoknak, akik idemenekülnek, mert nincs hova fordulni, nincs kitől segítséget, támaszt várjanak. És mi nem hagyjuk cserlen azokat, akik a legutolsó utjuk előtt a mi szívünkhöz s azon keresztül olvasóink lelkéhez fordulnak.

A kéz, amelyet most fogva tartunk, remegő izgalommal várja sorsának elődését, hogy lehet-e neki dolgozni, vagy nincs segítség részére abban a társadalomban melynek nem is olyan régen, ő is dédelgetett tagja volt. De míg idejutott, megjárta már a földi kálvária legszomorubb, megszállhatatlan vesszőfuttatásos stációit. Az első állomás ott kezdődött, hogy a háboru árvája lett, huszárcapitány árvája két kis testvérével. A második esapás: a szerb megszállás. A kaszárnyába beraktározott hat szobaberendezést fosztották ki a rablók. A háboru alatt birtokukat eladták és hadikölesönt vettek az áráért. Az anya nyugdíja kevés volt a gyerekek neveltetésére és a nyomornak cinkostársa lett egy ember, — a család támasza, a rokon, akiben egyedüli reményük volt. A fejlődő leány iránt tiltott érzelmekkel viseltetett és megfélemlézve mindenről, üldözőbe vette úgy, hogy éjnek idején, kétségbeesve kellett menekülnie a testi és lelki nyomor elől, mert nem akart a lejtőre kerülni.

Nem szándékunk kiszínezni és távol áll tőlünk, hogy az események tuhozásával hassunk olvasóink lelkére, midőn egy önhibáján kívül hajléktalanná lett urileány részére segítséget kérünk, aki érettségivel a kezében, kenyérért könyörög. Művészileg kézimunkát, könyvet, levelez és bármely állást elvállal, hol otthonra találja.

Mi egyelőre csak pár fillér adományt, (lehet bélyegeken is) kérünk a részére, míg elhelyezkedik, azoktól a nemesen érző olvasóinktól, akiknek szívében a szenvedők iránt él a könyörület, mert mi is mindent elkövetünk, hogy mentől hamarabb álláshoz, otthonhoz juttassuk.

Az e célra szánt küldeményeket kérjük „Nem akarok rossz lenni” jellegre a kiadóhivatalba eljuttatni. A tett önmagában hordja jutalmát.

*

Kedves olvasóink, egy szegény leány az Alföldről agyongyörtörten, úzve, hajtvva futott fel hozzánk s ha Önök a mi helyünkben volnának, szeretnénk tudni, hogyan cselekednének? Szeretnénk tudni helyeslik-e nyílt kérésünket, melyet érdekében Önökhöz bátorkodtunk intézni?

A választ mi adtuk meg, hogy bizalommal lelkükhöz és szívükhöz fordultunk. Kézsőkkel a Szerk.

41. Ki ismeri olvasótársnőim közül a Kriegner-féle hajkonzervátort, mert aziránt szeretnék érdeklődni, hogy ennek használata nem-e ártalmas a hajra? Szíves értesítésüket előre is hálás köszönettel kéri „Köbányai 35”.

Üzenetek

„Dr. S. E.-né, Székesfehérvár“ A legombolyított nyerselyem szóhetelen és selyemszövetre sem eszerélik át. Értékesítése végett méltóztasson Stein György selyemfonódai főigazgatóhoz, Tolna, vagy a M. Kir. Selyemfonódák bérleti Igazgatójához, Budapest, Rudolf-rakpart 8. sz., fordulni. Az utóbbi cím foglalkozik a Magyarországon előállított selyemfonalak értékesítésével. Szíves üdvözléssel:

Kovács Endréné, Kaposvár.

„Falusi Asszony“. Gesztenye-torta. 10 tojássárgáját 10 evőkanál finomra tört porcukorral habosra keverünk. Fél kg. főtt és átpaszírozott gesztenyét és 10 tojás kemény hatját közé keverjük és három részben tortaformában kisütjük. Krém: Fél kg. gesztenyét külső héjától megtisztítunk, a gesztenyét forró vízbe tesszük, amíg a belső héja is levehető. Meghámozzuk és vaniliás tejszínbe puhára főzzük, majd áttörjük. 28 deka vaját 28 deka porcukorral habosra keverve, az áttört gesztenyét és 2—3 tojássárgáját belelve az egész masszát egynegyed óráig keverjük. A tartalapot megtöltjük, kívül tejszínhabbal vagy csokoládémázzal bevonjuk és tejszínhabot adunk hozzá. S.-nétől.

„Vidéki Asszony“. Én bemártom a kézelőket, kivásalom keményre és kiszáritom. Most jön a fényesítés. Jó nehéz vasaló élével (nem szenes vasalóval) erősen húzogattjuk, időközönként vizes ruhával végighuzzuk a gallért vagy kézelőt. Az ilyen módon való vasalás adja meg a fényt, nem pedig valami különleges szer, amibe mártjuk. Természetes, hogy nyers keményítőt használunk, ebbe kevés borax és fehér viasz forró vízben feloldva keverendő.

S.-nétől.

Dr. M. J.-né. (Bár méz nélkül készül, de igen jó) 12 deka cukrot barnára égetünk, egy ivó pohár vízzel fölegedjük, hűlni hagyjuk. 30 deka cukrot, 3 egész tojást s az előbbi cukrosvizet egy tálba öntjük, adunk hozzá egy kávéskanál fehét, szegfűszeget, egy citrom leeresztelt héját, 2 evőkanál citrom levét, egy kávéskanál szódabikarabont s egy negyedóraig keverjük és azután fél kg. lisztet adunk hozzá, de nem egyszerre, hanem apránként. Kikent, lisztet pléhbe öntjük, a tetejét gomba cukorral kevert mandulával vagy dióval meghintjük és megsütjük. Érdemes elkészíteni, igen jó. Üdvözléssel: Noskó Jánosné.

„Borsodi háziasszony“. Kéréme kedves előfizetőtársnőmnek egyszerű és csekély, mert ha a keménységet megtudja adni és csak a fényesség hiányzik, azt a keményítőhöz adandó egy diónagyságu boraxal el lehet érni és fényes lesz, mint a tükör. Szívvelyes üdvözléssel:

„Pesti háziasszony“.

„Egy budai előfizető“. Fagyos lábra kétféle jó orvosságot ajánlhatok. Az első egyszerű jó kezelés. Naponta többször bekenni jóddal a fagyos részt és elmulik. — A második: petróleum és szesz keverék fele-felemennyiségben és ezzel naponta kétszer bekenni a fagyos részt. E kezelésnél a lábat be kell pakolni, hogy melegben legyen és az ágynevet ne piszkítsa. Ha reggel nem használhatja, úgy este lefekvéskor. Hétszeri esti kezelés megszünteti a fagyást.

„Egy másik budai előfizető“.

„Egy kíváncsi Asszony“. A kormányzó ur főméltóságánál személyes kihallgatáson kell kérelmezni. Volt eset, hogy hasonló, indokolt kérés a legmagasabb helyen teljesített. Üdv. a Szerk.

A magyar urihölgyek figyelmét tisztelettel felhívom, hogy Kolozsváron fennállott női divat szabóságomat Budapesten folytatom. A legszebb és legmodernebb angol és francia ruhákat, kosztümöket legszolidabb áron készítem.

NAGY BALÁZS

angol és francia női divatszalon
IV., VÁCI-UGCA 40., félem 4.

Telefon: József 151—62.

Nagyságos Asszonyom! Azt méltóztatott kérni tőlünk, hogy „ha olyan okosak és mindenhez értek vagyunk“, közzöljük „a férfiszív legbiztosabb kikészítésének receptjét“. Ne tessék haragudni, de mi keresztüllátunk Nagyságos Asszonyom huncutságán! Nem olyan könnyű minket zavarba hozni. Ha a magunk fejéből nem telik, hát utánanéznünk megbízható, tudós könyvekben. Szó sincs róla, egy kis szerencsénk is van, mert alig hogy felnyitottuk a nagy, pókhálós könyvet, nyomban rá is találtunk. Ugy látszik, már régebben is foglalkoztak ezzel a fontos kérdéssel a tudós férfiak. Ne méltóztassék haragudni, hogy eredeti régies fogalmazásban adjuk az idevonatkozó receptet. Ugy, változatlanul, ahogy megtaláltuk. Tessék csak elolvasni, hátha hasznát lehet venni.

„Végy egy rendes férfi szívet, amelyet szép szemed pillantásával már raboddá tettél, tisztogasd meg alaposan régi vágyai roszdájától, sertéssült módjára spékeld meg a szerelemvágy szalonnájával, avagy készítsd ki alaposan borsként csípő feleleteiddel. Ennek utána szépen pirítsd meg tüzes szemeid lángjánál, ezt a műveletet pediglen folytasd addig, amíg eléggé engedékenynek vélemezned már. Ekkor halkán leheld el a boldogító „igen“-t, miközben rendületlenül párold tovább. Ha netalán attól aggódnál, hogy élvezhetetlen fajankó válik belőle, sebes iramban forrázd le, csurgasd végig szavaid cseppjeivel és hagyd a vízben végleg“.

Nagyságos Asszonyom, talán hasznát veheti ennek a receptnek. Az eredményhez a legjobb étvágyat kívánjuk. A Szerk.

„Egy budai előfizető“. Este jól kiáztatni a lábat, egy kis fagygyut összekeverni salyciállal, a fájós részre rákenni és ruhával bekötöni. Mindennap megismételni s ha lehetséges, nappal is alkalmazni. Legkésőbb két hét múlva teljesen leválík, minden fájdalom nélkül. A fagyos lábat is fagygyus ruhála takkarni éjszakára. F. D.-né, Békéscsaba.

„Kőbányai előfizető“. A legnehezebb ebben a kérdésben tanácsot adni. Ma, mikor minden pálya tulzsufolt, majdnem lehetetlen megmondani, hogy melyiket válassza, melyik nyújtana biztos megélhetést és lehetőleg ne hozódjon évekig. Miután Nagyságos Asszony a tanítónő és özönői pályákat már kikapcsolta, nem marad hátra más, mint a kereskedelmi pályát ajánljam, melynek elvégzése után, mint hivatalnok nyerhet elhelyezkedést. Én a magam részéről inkább volnék a tanítónői vagy tanári pálya mellett, tekintve, hogyha egyszer állásba jutott, biztos egzisztenciát nyújt. Nem igen lehet válogatni a pályák között, mert amik még volnának, azok vagy nem felelnek meg igényeinek, vagy pedig túl sok anyagi és időbeli áldozatot kívánnak. Szívvelyes üdvözléssel a Szerk.

„Egy fiatal Asszony“. Nagyon sajnálom Nagyságos Asszonyom, hogy anonym levele következtében a „vese vadasan“ receptjét elkésve kapja meg, mivel nem állott módomban, hogy levélben eljuttassam és az ezt megelőző lapokba technikai okokból már nem lehetett bevenni. Nem tudtam megfejtetni e nagy titkolózásnak okát s így saját maga lett az okozója, hogy a recept elkésset. Ezen most már nem segíthetünk, azonban a recept jövőre is recept marad és hasznát lehet venni. Fél kg. veséhez vegyünk egy nagy fej hagymát, egy szál sárgarépát, egy szál petrezselyemgyökeret karikákra vágva és egy jó kanál zsirban pároljuk. A vesét egészben szintén hozzá tesszük és együtt pároljuk. Közben mindig egy kis vizet öntünk alá, nehogy odaégjen. Ha a vese és a zöldség puhára párolódott, a vesét kivesszük, a zöldségre egy kis lisztet hintünk, adunk hozzá egy kevés mustárt, babérlevelet, szemesborsot, citromhéjat és annyi vízzel felelesztjük, hogy sűrű mártást kapjunk. Azután

izlés szerint teszünk bele sót, cukrot és ecetet. Jól felforraljuk, majd átpasszírozzuk és újból tüzre tesszük. A vesét szép vékony szeletekre vágjuk, a mártáshoz 3—4 szem kaporit teszünk és egyszer az egészet felforraljuk. Tálalás előtt két deci tejfölt adunk bele.

Habár a receptet nem tudtam a kívánt időre eljuttatni s nem kételem, hogy engem hibáztatott és tett felelőssé a késésért, mégis remélni merem, hogy visszanyerem — egy időre elveszett — értékes jóvéleményét. Szívvelyes üdvözléssel a Szerk.

„Szegedi asszony.“ Nagyságos asszony azt kérdi, miért vettük pártfogásunkba és reklámozzuk a Britannia-szállót, mikor annak tulajdonosa nem „magyar“ ember. Nagyságos asszonyom! Németh Aladár, a Britannia-szálló tulajdonosa r. k. vallású, debreceni születésű. Mielőtt Pestre jött, a debreceni Baross-Szövetség elnöke volt.

Hogy miért támogatjuk? Azt is megmondom. Anyósa: Moiretné Heller Hortense urasszony, jótékonyágáról széles körökben ismert, legutóbb is titokban több Árvaház részére rendelte meg lapunkat, így a Szegényház-téri ref. Árvaház részére is. Ez a finomlelkű, igazi magyar nagyszony lapunk fennállása óta kitart mellettünk és az eszme mellett, melyet szolgálunk. És mi, mikor megtudtuk, hogy veje a Britannia-szállót megvásárolta, elhatároztuk, hogy teljesen önzetlenül támogatni fogjuk Németh Aladárt, ezt az izig-veíg derék magyar embert.

Lássá, Nagyságos asszonyom, most Ön is, én is akaratunkon kívül reklámot csináltunk Németh Aladárnak és a Britannia-szállónak. Kézcsók Szerk.

16. „Sz. I.“ *Vajaspiskola*. Hat tojás nehézségű cukorport elkeverünk habosra 5 tojás nehézségű vajjal s egyenként teszünk bele hat tojás sárgáját, hat tojás kemény habját, négy tojás nehézségű lisztet és egy sütőport. Háromnegyed részét kikent pléhbe öntjük, egynegyed részébe 3 evőkanál kakaót teszünk s a tetejére öntjük. Ha kisült, keskeny szeletekre vágjuk. Szép tarka lesz és igen jó. Most pedig arra kérem kedves előfizetőársnőimet, hogy sok sok előfizetői gyűjtsenek, mert másképp egy sem tudjuk hálánkat leróni ami kedves, jó Főszerkesztő urunkkal szemben, aki annyi sok kellemes órát szerez nekünk nemes lelkével. Szíves üdvözléssel: Noskó Jánosné.

Kedves Főszerkesztő Ur! Fogadja hálás köszönetemet a küldött ajándékért. A millió anyagának finomsága, valamint izléses kiállítására várakozásom felül meglepett. Üdvözléssel Táskaí Pálné.

Igen tisztelt Szerkesztő Ur! A milliót megkaptam s miután az anyaga kifogástalan jó és szép és a lapja is minden tekintetben megfelel: elfogadom a lapnak januártól való előfizetését. Azon leszek, hogy kedves lapját mások is megszerezzék. Szíves üdvözléssel: Sümeghy Adorjáné.

Kedves Főszerkesztő Ur! A küldött milliót megkaptam, mondhatom, nagyon szépen találtam most is, hátha még ki lesz himezve. Fogadja érte köszönetemet. Üdvözléssel Ubrankovitsné.

Kedves Szerkesztő Ur! Az ajándék milliót megkaptam. Hálás köszönet érte. Igazán oly gyönyörű szép és finom, amelyet nem is reméltem. Ne sértődjön meg azért, mert azt mondom, hogy ilyet nem reméltem, de az ilyen ajándéktárgyak rendszerint nem szoktak ilyen kifogástalanok lenni. Hálás köszönettel vagyok Kiss Anna Mária.

LEGSZEBB HUSVÉTI AJÁNDÉK!

Lionardo da Vinci remekműve után készült

„URVACSORA“

című galvanó plasztikai (fémöntvény) dombormű művészi kivitelben, a legkényesebb izléssel berendezett lakásnak is dísz. Kb. 22+40 cm. nagyságban. ÁRA 16 PENGÓ

Vidékre az összeg előzetes beküldése ellenében bérmentve szállítjuk.

FREUD KERESKEDELMI VÁLLALAT

BUDAPEST, VII., MIKSA-UTCA 13. SZ.

HAT NAP BUDAPESTEN.

Iparművészeti tanfolyam, múzeumok, színházak látogatása, pénzüi ellátással, urihölgyeknek. Kérjen prospektust.

Örvös Károly tanár, Paulay Ede-u. 39. (Opera közelében)

Tek. Kiadóhivatal! A szép miliót kézhez kaptam. Fogadják ezen szép és váraozásomat felülmuló ajándékért szíves köszönetemet és vagyok üdvözlettel hívük

Akots Jánosné.

Küldött miliót megkaptam, igen szép, megvagyok vele elégedve, hálás köszönet érte. Ezen szép és kedves lapot mindig pártolni fogom és ismerőseimnek is ajánlom. Szíves üdvözlettel

Lugosi Gyuláné.

Hálásan köszönöm a szép miliót, melynek anyaga is kitünő. Hogy én is szeretem a mi finom lelkű, igaz magyar lapunkat, azzal is igazoltam, hogy előfizetőt is szereztem, bár erről még nem is irtam. Szívvelyes szeretetteljes üdvözlettel

Sebestyén Gézőné.

Milió ajándékunk szétküldésével kapcsolatban a következő igen tisztelt előfizetőinktől kaptunk köszönő leveleket: Ferdinkó Gézőné, ifj. Ulbrichné, Sıklósi Lajosné, Balogh Péterné, Guthy Jánosné, Bittner Róbertné, Jäger Tamásné, Bokor Nővérek, dr. Medveczky Mihályné, Glück Sándorné, dr. Ertsey Péterné, dr. Veisser Mária, Garnier Mária, Szoller Aladárné, Majorossy Oszkárné, dr. Ménes Lajosné, özv. Herbertné, Barna Mihályné, Borsos Andorné, Brunner József Jenőné, Virágh Gézőné, ifj. Kocziszky Mátyásné, Missik Pirooska, Ámon Pirooska, Farkasné, Turessányi Etelka, Molnár Mihályné. A levelek leközlését a beérkezés sorrendjében fogjuk eszközölni.

Hálás köszönetünket küldjük azon kedves előfizetőinknek, kik lapunk részére szívesek voltak ismerőseik névsorát beküldeni s ezáltal is segítségünkre voltak lapunk további terjesztésében. Szíves üdvözlőnként küldjük: Ádám Jánosné, Horváth Antalné, dr. Graeser Károlyné, Halassy Györgyné, Szilágyi Sándorné, Gabriel Tiborné, Ledmann Lipótné, Kardos Lászlóné és Fassinger Adolfné ezredes neje urasszonyoknak, valamint Kocsis F. Margit, Missik Pirooska, Herczegh Ibolya, Székely Irma urleányoknak.

Szerk.

„Vidéki asszony.” Szövet-asztalterítőből a spiritusz-foltot tiszta meleg vízbe mártott kefével ki lehet venni.

„Régi olvasó.”

„E csodás találmány — a Siemens Phonophor — visszaadta életkedvem; dolgozni és embertársaimmal érintkezni tudok“ írja egy vidéki tanító nekünk. Próbálja meg Ön is e hallást fokozó és hangot erősítő készüléket. Szakszerű bemutatás: Magyar Gyógytechnikai Ipar Rt. VI. Andrassy-út 28.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdonos: KERTÉSZ BELA
Segédszerkesztő: tordai BÓJTHE ETELKA
Kiadóhivatali igazgató: BARTHA ISTVÁN

Kéziratokat nem adunk vissza.

Előfizetőink ingyenes hirdetései:

Páratlanul olcsón világmárkás zongorák, pianinók, részletfizetésre. Javítás, hangolás, kölcsönzés: Ehall zongoratermeiben, Andrassy-ut 15.

Elvállalnék házikisasszonyi, házvezetőnői, felügyelőnői állást. Gyermekek mellé is ajánlkozom. A háztartás vezetésében és polgári főzésben teljes jártassággal bírok. Szíves meghívást Dobos, Putnok, postafiók, kérek.

Vidéki ismerősöm részére keresek megvételre jóhangu, jómárkájú használt pianinot vagy zongorát és nagyobb perzsaszőnyeget. Levélbeli értesítést jutányos ármegjelöléssel Erdélyiné, Budapest, VI., Izabella-u. 68.

Képesített német nevelőnő, finomlelkű, gyermeket szerető, állást keres. Kezdő franciaoktatást is vállalja. Címe: Hermin N., Budapest, V., Géza-u. 5., házfelügyelőnél.

Csonkáné női divattermében, IV., Kossuth Lajos-u. 1., III. lépcső, 1. emelet, eredeti párisi modellrajzok szerint készülnek ruhák, kosztümök és köpenyek olcsó árban. Ugyanitt szabást, varrást és modellkészítést tanítok.

Hivatali vagy egyéb jobb állást vállalnék koszt és lakásért, hol otthon érezhetném magam. Levelet „Dolgozni szerető” jelíggel a kiadóhivatal továbbít.

Gyermektelen földbirtokos házaspár örökbefogad uricsaládból származó, egészséges, 1—3 évesig, r. kath. vallású, törvényes fiugyereket. Cim a kiadóhivatalban „Eger” jelige alatt.

Fiatal, keresztény, zeneértő és nyelveket beszélő, főzésben, takarításban, kézimunkában jártas urileány május 1-től elmenne távol Pesttől, falura, magányosan élő, jómódu, idősebb urhölgyhöz társalkodó- és felolvasónőnek, esetleg titkári teendőket is végezne. Szíves megkeresést „Egyedül” jelíggel a kiadóhivatalba kérek.

Kedves olvasótársnőim figyelmét felhívom gyógykozmetikai rendelémre. Délelőtt 10—12-ig és délután 2-től 6-ig. Dr. Szilágyi Dezsőné. X., Pongrác-ut 17., L. ép., fsz. 3.

AJÁNLHATÓ CÉGEINK

hol előfizetőink bevásárlásaiknál 5⁰/₀—10⁰/₀-ig terjedő engedményben részesülnek.

KARCH-SZALON

KOSSUTH LAJOS-UTCA 1.

Gyermek- és női ruhák hozott anyagból is, elsőrendű munkát **jutányosan vállalunk.**

Illatszerek, piperecikkek, a legjobb kimért parfümök is kölnivizek és legtöbb drogéria cikk kaphatók

„MEA” illatszertárban

VI., BERLINI TÉR 2.

Magyar Uriasszonyok Lapja épületében.

FRANCIA KÜLÖNLEGESSÉGEK!

ALAPITVA 1883.

MATZA J. ÉS FIA

Budapest, IV., Apponyi-tér 5. sz.
(Párisi udvarban.)

FÜZŐ, HAS- ÉS MELLTARTÓ-KÉSZÍTŐK.

BETHLEN

KÖNYV- ÉS PAPIRKERESKEDÉS

BUDAPEST,
IX., KÁLVIN TÉR 8.

Greber-Maul

névvel kapható minden darab
csokoládé, vásárlásánál
ragaszkodjunk
márkához!

Sport hajhálók minden színben

P 1.60, 2.—, 2.40 áron.

E lapra hivatkozók 10% árengedményben
részesülnek.

ZELENKAI R. L.

Budapest, IV., Szervita-tér 6. SZ. 90 éves cég.

Szabászati és varró-tanintézet urhölgyek részére
B-né PALLER AMALIA Calvin-tér 8.

PAPLANT, MATRACOT, ruganyos ágybetétet a legjobb kivitel-
ben és a legolcsóbban készít
GÖBBÖS GÁBOR paplanosmester
BUDAPEST, I. kerület, Koronaőr-utca 8. szám. Krisztina-tér mellett.

Lingerie, trousseaux

Joel

BUDAPEST, V., DOROTTYA-UTCA 9. SZ.

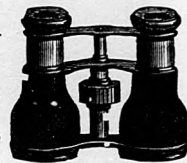
Fehérneműek, kelengyék, vászonárak.

CALDERONI és TSA

LÁTSZERÉSZEK

Budapest, V., Vörösmarty-tér 1.

Látcsövek, szemüvegek, orrcsüptetők, Zeiss
és Görz-üvegekkel. Barometerek, hőmérők.

Britannia szálló

VI., TERÉZ-KÖRUT 39. Elsőrendű családi szálló minden modern
kényelemmel. :: Kítűnő konyha. :: Külön
felügyelettel. NEMETH ALADÁR

Hölgyek jelszava:

Legjobban vásárolhatunk

Klein Antal

divatáruházában

Király-u. 53 (Akácfa-u. sarok)

Kedves Főszerkesztő Ur!

Igaz hálával köszönöm meg kedves lapomnak ez új felfedezést, a „Hóvirág“ mosópor megismertetését. Félve kezdtem a vele való mosatáshoz, — nem minden reklám mond igazat — de hogy mennyire megkedveltem igazolja az, hogy kérek utánvétellel 10 csomag Hóvirág mosóport küldeni. Remekül fehéríti a ruhát, s úgy tapasztalom, hogy semminemű káros anyagot nem tartalmaz. E kedves lapnak nemcsak e praktikus dolgot köszönöm, hálás vagyok azért a sok kincsért, melyet oly pazarul két kézzel szór előfizetőimnek.

Pörszombat, 1927. márc. 29. Zala m.

Szives üdvözléssel

FEKETE GÉZÁNÉ áll. tanítónő.

Nagy- és kismosáshoz legjobb a

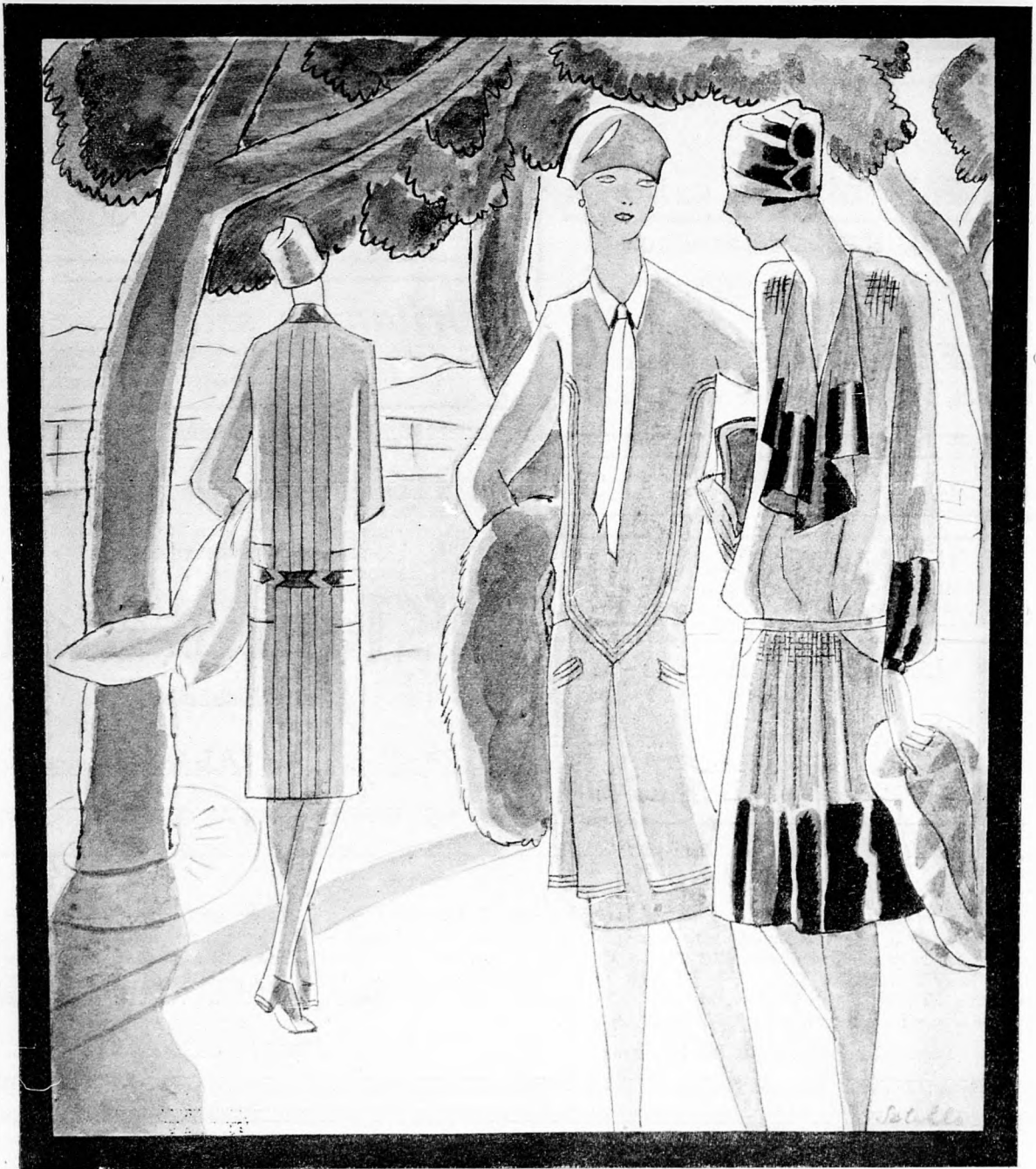
HÓVIRÁG

önműködő mosóanyag, mert szappan, vagy bármely más
szer alkalmazása nélkül csak kifőzéssel minden ruhát

önmaga hófehérre mos.

Gyártja: Albatros Rt. (Lessive Phénix alapítása) Budapest, V., Nádor-utca 6.

Tessék szerkesztőségünk útján ingyenes mintacsomagot kérni.

1

2

3

1. Tavaszi felöltő kashából, bőrvvel.

2. Délutáni ruha tífiszból.

3. Crêpe de chine ruha, crêp satinnel diszítve.

1

2

3